

บทนำ

กรรมภาแก้วลงจากรถทัวร์ด้วยฝีเท้าที่ไม่ค่อยมั่นคงนัก ร่างอวบอยู่ในชุดเสื้อยืดกางเกงยีนส์ชมพูของลาคอสต์เข้าชุดกัน ด้านหลังคือเป้สะพายกุชชีรุ่นใหม่ล่าสุดที่เพิ่งถอยมาหมาดๆ จากห้างสรรพสินค้าเมื่อเย็นวานนี้เอง ใบหน้ารูปไข่ขึ้นไปด้วยเหงื่อและมีร่องรอยแห่งความกังวล

หนึ่งเดือนหลังจากสอบเข้าคณะจิตรกรรมฯ ของมหาวิทยาลัยชื่อดังได้สำเร็จ ทางรุ่นพี่ก็จัดให้มีการรับน้องขึ้นที่หาดทุ่งวัวแล่น ชายทะเลในจังหวัดชุมพร หญิงสาวทอดสายตามองชายหาดซึ่งตอนนี้เต็มไปด้วยนักศึกษามากมายที่มาร่วมงานรับน้อง สำหรับทุกคนแล้วคงจะตื่นเต้นไปกับบรรยากาศตรงหน้า มีเพียงหญิงสาวเท่านั้นที่รู้สึกต่างออกไป โดยเฉพาะเมื่อรู้ตัวว่าเธอนั้นแตกต่างจากทุกคนในที่นี้

ความสามารถนี้เริ่มขึ้นเมื่อไรเธอก็ไม่รู้ แต่ครั้งที่ทำให้ทุกคนตกใจมากที่สุดก็คือ ตอนกรรมภาอายุได้ ๕ ขวบ ถ้าวันนั้นเธอไม่ตัดสินใจบอกบิดา ก็คงไม่รู้ตัวเองมีลัสม์พิเศษ แต่เพราะเหตุการณ์ในวันนั้นทำให้บรรดาผู้ปกครองในโรงเรียนต่างรุมรังเกียจเธอ มารดาจึงย้ายบ้านยกย้ายหนว่าห้ามเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟังอย่างเด็ดขาด

แต่วันนี้ทันทีที่ก้าวเข้ามาในเขตบ้านพักริมทะเล ลางสังหรณ์บางอย่างก็พุ่งเข้าสู่ใจเธออย่างจัง เธอรีบดึงถุงมือลีซมพูที่เก็บอยู่ในกระเป๋าขึ้นมาสวมทันที โดยหวังว่าความขลังของมันจะป้องกันไม่ให้เธอต้องเจอกับเรื่องราวอันเลวร้ายเหมือนในอดีตอีก

ภาพบ้านหลังใหญ่สองหลังตั้งอยู่ติดทะเลซึ่งจะเป็นที่พักของเธอและเพื่อนๆ ในคำคืนนี้ ช่างๆ กันนั้นมีปาร์กครีมและสวนสนที่ขึ้นจนหนาที่บิสร้าง ความรู้สึกวังเวงอย่างประหลาดทั้งที่เป็นตอนบ่าย แต่สิ่งที่ทำให้กรรมภาขนลุกชู่กลับเป็นต้นไทรขนาดใหญ่สูงตระหง่าน รวมถึงศาลเพียงตาที่ทำด้วยไม้เก่าๆ ซึ่งตั้งอยู่ด้านหน้า ลำต้นไทรถูกพันด้วยผ้าแพรเจดสีราวกับจะบอกว่าที่นี่มีสิ่งนอกเหนือธรรมชาติสิงสถิตอยู่เพื่อปกป้องรักษา หญิงสาวยกมือไหว้โดยอัตโนมัติ เมื่อเธอเหลียวไปมองก็เห็นว่าเพื่อนสาวอีกสี่คนก็ทำเช่นเดียวกับเธอ

เหลือเวลาอีกไม่ถึงครึ่งชั่วโมงการรับน้องก็จะเริ่มต้นขึ้น นักศึกษาส่วนมากต่างก็เอาสัมภาระไปเก็บ บ้างก็ล้อมวงรับประทานข้าวกล่อง หรือไม่ก็จัดการธุระส่วนตัวในห้องน้ำ ต่างจากกรรมภาซึ่งไม่มีกะจิตกะใจจะทำอะไรเลย ทันทีที่ได้ยินว่าหญิงสาวร่างโย่งกับญาติสาวโบฮีเมียนจะไปไหว้เจ้าที่ เธอก็หันไปชวนเพื่อนสาวอีกสองคนให้ไปด้วยกัน

“เราไปไหว้เจ้าที่กับพวกเขาดีไหม”

“ดีเหมือนกัน ไปสิ” สาวน้อยเรื้อนร่างบอบบางราวกับตุ๊กตากระเบื้องเคลือบที่ชื่อว่าเนตรลิตางค์พยักหน้า หันไปชวนกรรมภาหญิงสาวซึ่งชอบใส่หูฟังเอาไว้ตลอดเวลาให้ตามมา ทั้งหมดพร้อมใจกันเดินตามสุคนธรสไป สาวร่างโย่งถือข้าวกล่องที่รุ่นพี่แจกไปที่ศาลไม้ ก่อนจะหยิบธูปและไฟแช็กขึ้นมาจุดพร้อมยกมือไหว้ กรรมภาและหญิงสาวอีกสองคนก็ไหว้ตาม

เมื่อสุคนธรสไหว้เจ้าที่เสร็จก็ลุกขึ้นจากพื้นแล้วหันมา

“อ้าว พวกเธอ...” เธอเอ่ยทัก กรรมภาจึงได้แต่ยิ้มเฉยๆ เหมือนเด็กถูกผู้ใหญ่จับได้ว่าแอบตามมา

“ฉันอยากมาไหว้ด้วยนะ” เนตรลิตางค์พูดขึ้นพร้อมกับส่งยิ้มหวานเป็นใบเบิกทาง

“ฉันก็เหมือนกัน” กรรมภาตัดสินใจตอบบ้าง ในใจได้แต่หวังว่าหญิงสาว

ที่อยู่ตรงหน้าคงจะไม่รังเกียจการขอแถมไหว้เจ้าที่ของเธอในครั้งนี้ ทั้งที่จริงแล้ว มันน่าจะเป็นธรรมเนียมที่ควรยึดถือปฏิบัติเสียด้วยซ้ำ ทุกครั้งเมื่อมีการจัดงานรับน้อง รุ่นพี่ที่เป็นโตโด้จัดงานน่าจะมีการเตรียมดอกไม้ธูปเทียนเพื่อขอมาลาโทษกับเจ้าที่เจ้าทางตั้งแต่แรก เพราะอย่างน้อยท่านก็จะได้ให้ความเอ็นดูและทำให้การรับน้องในวันนี้ผ่านพ้นไปอย่างราบรื่น แต่ก็ไม่มีใครคิดถึงจุดนี้ เธอกับเพื่อนทั้งสี่คนจึงขอเป็นตัวแทนเสียเอง สาวร่างเพรียวคนสุดท้ายในกลุ่มที่ตลอดมาเอาแต่เงียบพยักหน้าราวกับจะบอกว่าเห็นด้วย

“ฉันจะแบ่งข้าวให้เธอนะ” เนตรสีตางค์ยื่นกล่องข้าวให้สุคนธ์รสเพื่อชดเชยข้าวกล่องที่ถูกใช้ไปเมื่อครู

“โอ๊ย ไม่ต้องหรอก แค่นี้จิบจ้อย” ผู้หญิงซึ่งรูปร่างสูงที่สุดในกลุ่มโมกฏปฏิสุธ หากพอเพื่อนๆ แบ่งส่วนของตนเองให้ เธอก็ยื่นมือออกมารับฟากล่องที่มีข้าวผัดพูนพร้อมกับยิ้มหวาน

“เรามานั่งคุยกันดีกว่า ฉันชื่อเล่นว่ารส พวกเธอชื่ออะไรละ”

สาวหัวเริ่มแนะนำตัวเอง กรรมาภิจึงนั่งล้อมวงคุยกับทุกคนและแนะนำตัวเองบ้าง ตอนนั้นเธอก็ได้รู้แล้วว่าแต่ละคนชื่ออะไรกันบ้าง ส่วนลิกนั้นรู้สึกดีใจที่ได้เจอเพื่อนใหม่ โดยที่หญิงสาวไม่รู้เลยว่าหลังจากนี้เพื่อนสาวทั้งสี่จะเป็นผู้ร่วมชะตากรรมและกลายมาเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดในชีวิตเลยทีเดียว

หัวค่ำวันเดียวกันนักศึกษาทั้งหมดก็นั่งล้อมวงกันรอบกองไฟ รุ่นพี่ประกาศเรียกให้นักศึกษาทุกคนมารวมตัวกันรอบกองไฟก่อนการแสดงจะเริ่มขึ้น เสียงกีตาร์และกลองที่บรรเลงในจังหวะสนุกสนานสร้างบรรยากาศของการรับน้องให้เริ่มต้นขึ้น รุ่นพี่ส่วนหนึ่งเริ่มแจกจ่ายอาหารและเครื่องดื่มให้แก่รุ่นน้อง ส่วนพิธีกรกลางวงก็ประกาศเกี่ยวกับการแสดงและเกมที่จะมีขึ้น กรรมาภีเลือกนั่งติดกับเพื่อนสาวทั้งสี่คนที่ได้รู้จักกันในตอนบ่าย แม้จะต้องนั่งเบียดเสียดกันบนผ้าทอผืนใหญ่แต่หญิงสาวกลับรู้สึกมีความสุข มิตรภาพกำลังก่อตัวขึ้น และเธอก็ไม่ลังเลเลยที่จะแบ่งของใช้ให้เพื่อนใหม่อย่างเต็มอกเต็มใจ

เสียงร้องเพลงและเล่นเกมดังขึ้นจากกลางวง กรรมาภีจ้องมองไปที่กองไฟกองใหญ่ที่กำลังลุกโชติช่วงอยู่ตรงกลาง ทั้งเกมและกิจกรรมต่างๆ ที่จัดสรรมา

เพื่อสร้างความบันเทิงและความสมานฉันท์ระหว่างรุ่นพี่กับรุ่นน้องกำลังเริ่มต้นขึ้น หลังจากการเล่นเกมนานไปเกือบครึ่งชั่วโมง เครื่องดื่มน้ำเมาก็ทยอยออกมาทำให้รุ่นพี่และรุ่นน้องที่เป็นผู้ชายต่างแปรสภาพเป็นกวนอูหน้าแดงกันไปหมด ผู้ขับขานเสียงเพลงเริ่มอ้อแอ้มากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด บรรยากาศควรจะเต็มไปด้วยความสุข แต่ยิ่งดึกความรู้สึกไม่สบายใจของกรรมภากลับยิ่งเพิ่มพูนขึ้น

เธอหันไปสบตากับกรรมภาซึ่งนั่งติดกัน และอดไม่ได้ที่จะเอื้อมมือในถุงมือสีชมพูไปแตะหลังมือเพื่อนใหม่อย่างซอกก้างใจ สาวร่างเพรียวซึ่งพูดน้อยที่สุดและมักจะเสียบุพผิงชวาค่ะเบ้าตตลอดเวลา สบตากรรมภาอย่างอบอุ่นราวกับจะปลอบใจว่าคงไม่มีอะไร...แต่ลึกๆ แล้วคุณหนูไฮโซก็ยังไม่สบายใจอยู่ดี หลายครั้งที่ถามตัวเองว่ากลัวผีหรือเปล่า คำตอบก็คือ ไม่ แต่ทุกครั้งพรสวรรค์ซึ่งติดตัวมากกลับทำให้ต้องพบกับภาพอันน่าสะพรึงกลัว จึงอดรู้สึกขยาดไม่ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในคืนนี้

หลายปีที่ผ่านมาหญิงสาวได้เรียนรู้เกี่ยวกับความสามารถพิเศษของตัวเอง ทุกครั้งที่พระจันทร์เต็มดวง ความสามารถนั้นจะเพิ่มพูนขึ้นอย่างเห็นได้ชัด สุดท้ายเธอจึงตัดสินใจสวมถุงมือไว้ตลอดเวลาในคืนวันเพ็ญ คงไม่ใช่เรื่องดีแน่หากเปลือยไปสัมผัสใครแล้วเห็นภาพวังเข้าสู่สมองพร้อมๆ กันเกือบสี่สิบภาพราวกับคลิปรี่ที่ดาวินโหลดมาจากอินเทอร์เน็ตความเร็วสูง โดยเฉพาะถ้ามันเต็มไปด้วยภาพอันน่าสะพรึงกลัวนับสิบ

อากาศโดยรอบเริ่มเย็นลง เช่นเดียวกับมือของเธอที่แม้จะอยู่ในถุงมือสีชมพูตลอดเวลาแต่ก็อดที่จะสั่นและเย็นเยือกไม่ได้ มันคงเป็นความรู้สึกเหมือนคนเสียวสันหลังเมื่อมีลางสังหรณ์...มีบางอย่างกำลังจะเกิดขึ้น แต่กรรมภาไม่รู้ว่าเป็นอะไร เธอสังเกตว่าอีกสามสาวก็มีอาการแบบเดียวกัน จนกระทั่งสาวหัวที่สุดในกลุ่มโผล่ขึ้น

“พวกเธอเป็นอะไรกัน นิ่งเสียวหน้าเสียวหลังมานานแล้วนะ”

“ฉันบอกไม่ถูก” สาวน้อยหน้าหวานเหมือนตุ๊กตาตอบเสียงอ่อย สุดท้ายแล้วก็กระเถิบไปนั่งข้างหลังญาติเหมือนหวาดกลัว

“หรือเธอกลัวผี” สุคนธรสซัก “ไม่ต้องกลัวหรอก ฉันมียันต์ เอานี้” เธอล้วงเข้าไปในย่ามสีจีบลวดลายแปลกตา แล้วหยิบกระดาษสีเหลืองออกมาสามสี่ใบ

ก่อนจะทำปากขมขมเหมือนลงอาคมแล้วส่งให้เพื่อลอบใจทุกคนในกลุ่ม

“อะไรเนี่ย” กรรณโพล่งถาม “ยันต์เพาเวอร์พัฟหรือไง”

“เออ คักคัลลีธีนะไว๊ว ของแบบนี้อยู่ที่เวทมนตร์และคาถาที่ใช้ พระอาจารย์ ปูของฉันสอนมากับมือ รับรองผลร้อยเปอร์เซ็นต์ และมันไม่เกี่ยวกับกระดาดษันชอบเพาเวอร์พัฟ บลอสซัม แล้วจะทำไม ยันต์ฉันเขียนด้วยหมึกกล่องนม มันซุกอยู่ข้างในนั่นแหละ แต่ไม่ยากเขียนลบลายสวยๆ ของกระดาดษ...” เธอคุย “พับใส่ไว้ในกระเปาะ รับรองคืนนี้ไม่มีใครกล้ามายุ่งนะ”

“อ้อ...” กรรณภาวาทแล้วรีบยื่นมือไปปรับมาทันที เวลาหน้าลี้วหน้าขวานแบบนี้ ขอแค่อะไรสักอย่างที่จะเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจก็พอแล้ว และเพราะสิ่งที่ใส่มาวันนี้ไม่มีกระเปาะ เธอจึงรีบดึงก๊ีบติดผมออกมาก่อนจะพับกระดาดษจนเล็กสอได้ด้านในและติดกลับเข้าที่ดังเดิม “ไว้ตรงนี้แหละดี มันจะได้ไม่กล้าเข้ามายุ่งกับฉัน” หญิงสาวพึมพำกับตัวเอง

สี่สาวต่างเก็บยันต์ที่ได้รับจากแม่หมอจำเป็นลงกระเปาะเสื้อ แต่สุดท้ายแล้วต่างก็นั่งเสียบตัวเกร็งไม่ผิตกับตอนแรกสักเท่าไร เมื่อไม่มีใครเอ่ยปากอะไร บรรยาการรอบตัวก็เริ่มดำดิ่งสู่ความเงียบอีกครั้ง กรรณภาหันไปมองรอบๆ เมื่อเห็นว่าผู้หญิงที่นั่งอยู่ข้างๆ เธอดูแปลกไป เริ่มจากการร่นาที่เอามือปิดหู ตามด้วยเนตรสีตางค์ที่ยกมือปิดตา

“เกิดอะไรขึ้น เธอเป็นอะไรไป” ญาณินถาม “ไม่สบายหรือเปล่า จะกลับไปนอนพักไหม”

ความสงสัยที่มีอยู่มากมายทำให้กรรณภาตัดสินใจอดทนมือออกและแตะที่หลังของเนตรสีตางค์บ้าง เธออยากรู้เหลือเกินว่าเพราะอะไรเพื่อนของเธอถึงได้พากันทำหน้าที่ซิดปิดหูปิดตากันอย่างนี้ แต่ทันทีที่มีสัมผัส ภาพมากมายก็หลั่งไหลเข้าสู่สมองโดยไม่ทันตั้งตัว หญิงสาวสะดุ้งเฮือกกรวากับโดนไฟชอร์ตพร้อมหันไปมองกลางกองไฟด้วยใบหน้าซิดเผือด

ในความมืด สิ่งที่เธอเห็นก็คือร่างสูงใหญ่เกือบเท่าต้นตาลของชายหน้าตาตุตันในชุดโบราณ เขานุ่งโจงกระเบนสีแดงสดและกำลังยืนคร่อมร่างของพงษ์คักดีเอาไว้ อมนุษย์ตนนั้นหันหน้ามาทางเธอและเพื่อนพร้อมกับยกนิ้วชี้หน้า

“ว้าย!” กรรณภาวาทอย่างตกใจพร้อมกับยกมือปิดตาด้วยความกลัว

เมื่อเธอถอนมือออกจากเนตรสีตางค์ ภาพอันน่ากลัวก็หายวับไป แต่สุดท้ายความ
อยากรู้ก็ทำให้เธอตัดสินใจวางมือลงบนแขนของเนตรสีตางค์อีกครั้ง

“ฉันไม่รู้ว่าพวกเธอเห็นอะไร แต่เขาบอกฉันว่าพวกเราไปลบหลู่เขา” ญาณิน
กระซิบบอกเพื่อนทั้งสี่

“ลบหลู่ยังไรละ” เนตรสีตางค์ปิดตาอยู่แต่ยังถามขึ้น

“ไม่รู้สิ เขายืนคำหว่านพีที่กำลังเต็นอยู่กลางวงนะ”

คำพูดนั้นทำให้กรรมมาถึงกับอ้าปากค้างด้วยความตกใจ ญาณินคงเห็น
เหมือนกับที่เธอเห็นเมื่อครู และบางทีอาจจะรวมถึงเพื่อนสาวอีกสามคนนี้ด้วย
มีน้ำหนักจนถึงได้มีสีหน้าหวาดกลัวและตัวสั่นงันงกอย่างนั้น

“จะ...จะ...ฉัน...กะ...ก็...เห็น” เนตรสีตางค์พูดด้วยเสียงสั่นเครือ

“ฉันก็เห็นเหมือนกัน เขาสูงเท่าตึกสี่ชั้นนะ แล้วขี่มาที่พวกเราด้วย”
กรรมภาพูดบ้างเมื่อมั่นใจแล้วว่าเพื่อนใหม่ทั้งสี่ประสบชะตากรรมเช่นเดียวกับเธอ

“ฉันได้ยินเขาคำรามเสียงดังและกำลังโกรธมาก” กรรมภาพูดขึ้นบ้าง หลัง
จากที่นั่งเฉิบเอามือปิดหูตลอดเวลา

“อิตานั้นไปทำอะไรไว้ละเนี่ย เขาถึงได้โกรธขนาดนั้น” สุคนธรสท่างมูก
พูดพืด ก่อนจะทอดถอนใจด้วยความเบื่อหน่าย

“ไม่รู้สิ เขาเมามากด้วย” ญาณินกระซิบตอบ

ตอนนี้สายตาของเพื่อนหลายคนในคณะต่างมองมาที่ห้าสาวราวกับตัว
ประหลาด กรรมภาจึงยิ้มเจื่อนๆ ตอบ จะให้ทำเฉยอยู่ได้อย่างไรในเมื่อตอนนี้
สิ่งที่ทุกคนเห็นก็คือ วิญญาณเจ้าที่ซึ่งมีใบหน้าแสนจะหึงมเกรียมย่นถึงมึงมึง
อยู่กลางวง

“เอาไงดี ไปบอกเขาไหม” กรรมภาเสนอ “เขาทำอะไรไว้ก็ให้ไปขอขมา”
สำหรับเธอแล้วอยากให้เรื่องทั้งหมดจบลงเสียที หลายปีที่ผ่านมาเธอไม่เคยเจอ
วิญญาณที่น่ากลัวมากเท่านี้มาก่อน

“เขาไม่เชื่อหรอก” สุคนธรสยกไหล่ “ของแบบนี้ไม่เจอกับตัวไม่มีวันรู้สิ”

“ถ้ามันจะทำยังไงดีละ เขาโกรธมากนะ” เนตรสีตางค์ยกหน้าขึ้น แอบมอง
ผ่านรอยแยกของนิ้ว แล้วก็ก้มหน้าลงไปอีก

“เธอเห็น...” ญาณินกระซิบ

กรรมภาและสามสาวในวงต่างพยักหน้ารับพร้อมกัน ตามด้วยกรรมภาที่พูดขึ้นอีกครั้ง

“ฉันได้ยินเสียงเขา มันรุนแรงน่ากลัว” กรรมภาเอ่ยเสียงสั้น

“เขาพูดว่าอะไร” ญาณินถาม

“เขาพูดว่า ‘พวกเอ็งลบหลู่กู’” กรรมภาตอบ “มันเป็นคำพูดซ้ำๆ เหมือนสะท้อนไปมาในห้องแคบๆ ฉันไม่เข้าใจที่เขาพูดทั้งหมดหรอก”

“แล้วเมื่อไหร่เธอบอกว่าเขาพูดว่าเราลบหลู่เขา ก็แสดงว่าเธอได้ยินเหมือนกันนะสิ” สุคนธรสทักขึ้น

“เอ่อ...ถ้าอยู่ในสมมติละก็ใช่ แต่ถ้าไม่ ก็ไม่ได้ยิน อีกอย่างฉันก็ไม่ได้ยินทุกอย่างหรอกนะ เพราะคลื่นเสียงของมนุษย์กับภูตมันคนละความถี่กัน จะรู้ก็ต่อเมื่อจูนกันติดบ้าง”

“จูนจูนใหม่สิ...” กรรมภาสั่ง เพราะอยากรู้ว่าเหตุการณ์ต่อไปจะเป็นอย่างไรที่แน่ๆ เธอมั่นใจว่าอมมนุษย์ตนนั้นต้องการทำร้ายรุ่นพี่หนุ่มอย่างแน่นอน “ถามว่าเขาต้องการอะไร”

“ไม่เอา!” ญาณินส่ายหน้าดิก “ฉันกลัว”

เพื่อนๆ ทุกคนต่างหันหน้าเสียเมื่อตัวกลางไม่ยอมเป็นสื่อโต้ตอบกับอมมนุษย์ตนนั้น แล้วอย่างนี้จะช่วยรุ่นพี่ได้อย่างไร

“โอ้วว้ย แล้วจะรู้เรื่องกันไหมนี่”

สุคนธรสสบถพร้อมกับเกาหัวยิกอย่างขัดใจ เธอหยิบกระดาดะเพาเวอร์-พัฟขึ้นมาอีกแผ่น กลับตาทำปากขมขมเหมือนเดิม แล้วเป่าพรวดอีกสามครั้ง

“ไม่ได้ด้วยเลห์ก็ต้องเอาด้วยกลละวะ”

กรรมภามองตามสาวร่างโย่งที่เดินอืดๆ ไปหารุ่นพี่หนุ่มผู้เคราะห์ร้ายอย่างไม่เข้าใจ เธออยากรู้เหลือเกินว่าสุคนธรสจะทำอะไร หลังจากพูดคุยกับชายหนุ่มไม่นานแม่หมอสาวก็เดินกลับมาเฉลยคำตอบของคำถามทั้งหมด

“เขาไปฉีตรงข้างศาลเพียงตา เจ้าของถึงได้โกรธขนาดนี้”

“แล้วจะทำยังไงดี บอกเขาไปขอขมาไหม” เนตรสิตางค์ถามทั้งที่ยังคงปิดตาไว้ตลอด

“ตอนนั้นเมา พูดไม่รู้เรื่องหรอก ต้องรอพรุ่งนี้แล้วละ ได้ยันต์ไปคงพอจะ

ช่วยได้ พรุ่งนี้ค่อยว่ากัน” สุนทรธตอบ

กรรมภาพักหน้าอย่างเห็นด้วย สายตาทุกคู่ต่างมองไปยังรุ่นพี่หนุ่มที่ดูจะไม่รู้เรื่องราวอะไรเลย เขาเดินย้อนกลับเข้าไปในวงและร้องรำทำเพลงต่อ

หลังจากผ่านเรื่องราวเคร่งเครียด กรรมภาพักก็หมดสนุกทันที เธอลุกขึ้นจากวงและเดินตามทุกคนเข้าไปในบ้านพักเพื่อพักผ่อน มีบางอย่างน่าสนใจกว่า นั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นกับพงษ์ศักดิ์เมื่อครู่ เมื่อเพื่อนร่วมห้องอีกห้าคนหัวหมอนกันไปคนละใบเพื่อไปจับกลุ่มคุยกับเพื่อนที่อยู่อีกห้องหนึ่ง ทั้งหมดจึงนั่งล้อมวงกันอีกครั้ง สาวร่างโง่งเป็นผู้เปิดฉากขึ้น

“นอนไม่หลับ”

“ใครจะหลับ” เนตรลิขิตงัดคุ้ยแตรขึ้นขณะที่ทรุดตัวลงนั่ง

“นั่นสิ” กรรมภาพักขึ้น สถานการณ์แบบนี้คงไม่มีใครหลับตาลงเป็นแน่ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นสดๆ ร้อนๆ สร้างความเครียดให้แก่เธอ

“ฉันคิดว่าพวกเธอคงจะคิดเหมือนกัน ฉันคงไม่ต้องอธิบายอะไร” สุนทรธเปิดประเด็น

กรรมภาพักหน้า พร้อมกับหันมองเพื่อนร่วมชะตากรรมที่เหลือ เธอค่อนข้างมั่นใจว่าทั้งสี่สาวนี่จะต้องมีพรสวรรค์เช่นเดียวกับเธอ แต่จะเป็นด้านไหนและอย่างไร เธอยังต้องการคำตอบ...

“ฉันมองเห็นผี” เนตรลิขิตงัดคุ้ยบอกเป็นคนแรก “ฉันเห็นมาตั้งแต่เด็กๆ มันไม่ได้เป็นทุกวัน แต่จะเห็นชัดขึ้นตอนใกล้พระจันทร์เต็มดวง”

“ฉันก็เหมือนกัน” กรรมภาพักตอบ เธอเองก็บอกไม่ถูกว่ารู้สึกโล่งใจแค่ไหนที่วันหนึ่งได้รู้ว่า มีเพื่อนที่มีชะตาชีวิตเช่นเดียวกับเธอ

กรรมภาพักเล่าเป็นคนแรก

“ฉันได้ยินเสียงประหลาดมาตั้งแต่เด็กๆ แล้วเหมือนกัน ฟังรู้เรื่องบ้างไม่รู้เรื่องบ้าง บางทีก็เป็นคำพูดที่เป็นประโยค บางทีมันก็เป็นคำๆ ขาดกระท่อนกระแท่น หรือบางทีมันก็ไม่ใช่เสียงพูด แต่เป็นเสียงเหมือนคลื่นวิทยุ ตอนหลังฉันถึงได้รู้ว่ามันจะเปลี่ยนแปลงไปตามวิญญาณที่เจอ และอิทธิพลของดวงจันทร์ ยิ่งใกล้วันพระจันทร์เต็มดวงเมื่อไร ฉันก็จะได้ยินชัด และเป็นประโยคยาวยิ่งขึ้น”

“ฉันเห็นและได้ยินบ้างเหมือนกัน” ญาณิธอธิบาย “แต่ก็ต้องเป็นตอนที่

ฉันมีจิตใจที่สงบมากพอ หรือที่เรียกว่านั่งสมาธินั่นแหละ ตอนเด็กๆ ฉันจะเห็น
ตอนเข้านอน ช่วงเคลิ้มๆ ก่อนหลับสนิท จะมีวิญญาณมาขอส่วนบุญเยาะเย
เลย ยิ่งใกล้วันพระจันทร์เต็มดวงละก็ แทบไม่ต้องหลับต้องนอน เข้าคิวกันมา
ขอเลยละ”

“ของนั้นมองเห็นภาพที่เคยเกิดขึ้นกับคนนั้นด้วยการสัมผัส ฉันเห็นเจ้าที่
ผ่านสายตาของเนตร ฉันก็เป็นแบบนี้มาตั้งแต่เด็กๆ แล้วเหมือนกัน และมันจะ
ชัดขึ้นเรื่อยๆ เมื่อใกล้พระจันทร์เต็มดวง”

กรรมภาบอกความลับที่อยู่ในใจมาหลายปี ตั้งแต่เด็กจนโตเธอมักสร้าง
ความประหลาดใจให้ผู้ใหญ่บ่อยครั้งด้วยคำพูดที่ไร้เดียงสาแบบเด็กๆ ทว่าไม่มี
คนเข้าใจ แต่ครั้งที่ทำให้ทุกคนตกใจมากที่สุดก็คือ ตอนกรรมภาอายุห้าขวบ
ภาพที่ผุดขึ้นคือเด็กชายหญิงจำนวนมากที่ถูกทารุณโดยครูประจำชั้น แม้สิ่งที่เธอ
บอกจะทำให้บิดาตกใจไม่น้อย แต่ท่านก็ยังเชื่อ และนำเรื่องทั้งหมดไปบอกครูใหญ่
หลังจากมีการสืบสาวเรื่องราว ความจริงทั้งหมดก็เปิดเผย

ทั้งหมดมองเห็นกันตาปริบๆ ราวกับจะเห็นด้วย กรรมภาหันไปมอง
สุคนธรส อยากรู้ว่านอกจากเรื่องคาถาอาคมปลุกเสกลงยันต์แล้ว เพื่อนสาวยังมี
อะไรพิเศษต่างจากชาวบ้านชาวช่องอีกหรือไม่

“ฉันได้กลิ่น” สุคนธรสตอบด้วยน้ำเสียงเบื่อหน่าย แล้วคนฟังทั้งสี่ก็คลี่ม
เจ้าตัวจึงบอกคล้ายน้อยใจ “เออ ฉันรู้ว่ามันตลก อยากจะหัวเราะก็หัวเราะไป”

“ไม่ใช่อย่างนั้น” ภาณินรีบบอก “ฉันคิดว่าเราทุกคนต่างก็เจอสิ่งประหลาด
เหมือนๆ กัน สิ่งที่เกิดขึ้นกับแต่ละคนก็ดูน่าขนในสายตาของคนอื่นทั้งนั้น เรา
ไม่คิดว่ามันตลกหรอกนะรส”

กรรมภายกหน้าอย่างเห็นด้วย หลายปีที่ผ่านมาพรสวรรค์แบบนี้คง
สร้างปัญหาให้สุคนธรสไม่ต่างไปจากเธอ นอกจากต้องคอยเก็บงำความลับเอาไว้
บ่อยครั้งเธอยังรู้สึกหวาดกลัวต่อสัมผัสพิเศษที่ตัวเองมีอีกด้วย เหตุการณ์ในวัย
เด็กทำให้เธอกลายเป็นนางเด็กแม่มดในสายตาผู้ปกครองทุกคน มารดาจึงให้เธอ
สวมถุงมือเอาไว้ตลอดเวลา หลายครั้งที่เพื่อนๆ ไม่เข้าใจและคิดว่าเธอเพี้ยน
แถมยังตั้งข้อรังเกียจทั้งที่ไม่เคยคุยกับเธอด้วยซ้ำ

“เออ” สุคนธรสล้วงเข้าไปในย่าม หยิบหน้ากากอนามัยขึ้นมา “นี่ ลง

อาจมั่วเหมือนกัน ปกติฉันจะใส่ติดตัวตลอด ยิ่งใกล้พระจันทร์เต็มดวงพลังก็ยิ่งแรง แต่มาก็ที่ขึ้นใส่ คนอื่นจะได้หัวเราะตาย เอาไว้ใส่ในกรณีฉุกเฉินเท่านั้น”

“วันนี้พระจันทร์เต็มดวง” ญาณินพิมพ์ “พวกเราทุกคน...”

“ใช่ วันพระจันทร์เต็มดวงฉันจะมีพลังรับคลื่นได้แรงมาก” กรรณตอบ

“ใช่ๆ” ทุกคนพยักหน้ารับ

“ดูเหมือนพวกเราจะมีอะไรคล้ายๆ กันนะ” ญาณินสรุป

“จริงด้วย ถ้าฉันนึกไม่ใช่คนประหลาดอีกแล้ว ฉันต้องสวมไว้ตลอดไปอย่างนั้นฉันจะเห็นอะไรต่อมิอะไรมั่วไปหมด” กรรณภาคดีใจล้วงถุงมือสีชมพูในเบ้าขึ้นมาให้เพื่อนๆ ดู คงจะดีที่เธอได้ปลดปล่อยความลับอันแสนอึดอัดออกไปเสียบ้าง

“ฉันก็ต้องใส่หูฟังไว้ตลอดเหมือนกัน” กรรณชูขานวดอะเบาตีให้ดู

“ฉันแค่บอกตัวเองไม่ให้เพลอึบหลับก็พอ ไม่อย่างนั้นจะเจอสิ่งที่ไม่ต้องการแต่จิตฉันก็นิ่งมาก นิ่งที่ไหนก็ทำสมาธิได้ทีนั้น ยิ่งคืนวันเพ็ญก็ยิ่งเข้าสมาธิได้ง่ายมากๆ” ญาณินบอก

“ฉันก็ได้กลิ่นแรงเหมือนกัน มันไม่ใช่กลิ่นซากศพหรอกนะ วิญญาณแต่ละตนจะมีกลิ่นต่างกัน และจะเปลี่ยนไปตามอารมณ์ อย่างเจ้าที่เมื่อครู่ กลิ่นความแค้นแรงมาก”

“จันรี แล้วตอนนี้เธอยังได้กลิ่นอะไรอีกไหม” กรรณถาม

“ไม่ได้แล้ว ฉันคิดว่าเจ้าที่เจ้าทางคงจะทำอะไรที่ป้องกันไม่ได้ก็เลยกลับไปฉันยกมือไหว้บอกท่านแล้วว่าพรุ่งนี้จะไปขอขมา ท่านคงจะโอเคละมัง”

“อ้อ ขอให้เป็นอย่างนั้นเถอะ” เนตรสีตางค์คาดหวัง ก่อนจะค่อยๆ ยกตัวขึ้นมองผ่านกรอบหน้าต่างไปยังหาดทราย กรรณถามองตามไปบ้าง เธอเห็นรุ่นพี่หลายคนยังนั่งดื่มเหล้ากัน บ้างก็นอนหลับอยู่ข้างกองไฟนั้นเอง

“เห็นอะไรไหม” ญาณินถามคนตาทิพย์

“ไม่มี คงจะสงบอย่างที่รสบอกแล้วละ”

“ค่อยโล่งใจหน่อย” กรรณพาเป่าปากอย่างโล่งอก เธอหันไปสบตาเพื่อนทั้งสี่ ทุกคนต่างยิ้มกว้างให้แก่กัน

“ฉันดีใจที่ฉันไม่ใช่ตัวประหลาดในสายตาของพวกเขา” ญาณินพูดแล้ว

หัวเราะ

“ฉันก็ดีใจมาก...” เนตรสิตางค์ยื่นมือมาจับมือญาณินเขย่า “ที่มีใครสักคนเหมือนฉัน”

“ฉันก็ดีด้วย” กรรณยัม วางมือทับลงบนมือของเนตรสิตางค์
กรรมภาจึงตัดสินใจวางมือลงไปข้างพร้อมกับยัมกริม

สุคนธรสตามมาเป็นคนสุดท้าย “ฉันดีใจที่พวกเราเป็นพวกประหลาดเหมือนกัน เหมือนเจอเพื่อนตายยังงี้ก็ไม่รู้”

คำพูดนั้นทำให้กรรมภาถึงกับดีใจจนน้ำตาซึม สิ่งที่อยู่ในใจตอนนี้ช่างยากเกินจะบรรยายเมื่อได้รู้ว่าเธอไม่ได้อยู่อย่างโดดเดี่ยวอีกต่อไปแล้ว แต่มีใครสักคน ไม่ใช่สิ...สี่คนด้วยซ้ำที่มีพรสวรรค์อันแปลกประหลาดเช่นเดียวกับเธอ

“ฉันดีใจ...ไม่นึกเลยว่าการมารับน้องคราวนี้ฉันจะได้เจอเพื่อนที่มีอะไรเหมือนกัน” ญาณินยกนิ้วขึ้นกรีดน้ำตา

“ฉันก็ดีใจ” เนตรสิตางค์ปล่อยโฮออกมาทันที

กรรมภาหัวเราะอย่างโล่งใจ เป็นครั้งแรกที่เธอรู้สึกได้ถึงมิตรภาพที่แท้จริง เมื่อวันหนึ่งเธอได้พบผู้หญิงสี่คนต่างสไตล์ ที่สำคัญทุกคนไม่ได้มองเธอด้วยสายตาหมั่นไส้เหมือนกับเพื่อนและรุ่นพี่ในคณะยามเห็นการแต่งกายและเสื้อผ้าหุรรหาของเธอ คงไม่มีใครรู้หรือกว่าเธอเองก็ไม่ได้อยากทำตัวเป็นสาวไฮโซที่ดูสูงจนเกินเอื้อม แต่ทุกอย่างที่เห็นก็คือตัวเธอ จนกระทั่งได้มาเจอกับทั้งสี่ในวันนี้ กรรมภาจึงได้รู้ซึ่งถึงคำว่ามิตรภาพ สายตาที่ทุกคนมองมาช่างอบอุ่น ที่สำคัญเธอไม่จำเป็นต้องเสแสร้ง อีกทั้งยังรู้สึกเป็นตัวของตัวเองสุดๆ ด้วย

ทั้งห้าสาวนอนคุยกันจนดึก โดยปล่อยให้แต่ละคนได้เล่าวีรกรรมในอดีตให้กันและกันฟัง จนกระทั่งกรรมภาเป็นผู้ทำลายบรรยากาศโดยการลุกพรวดขึ้นเป็นคนแรก

“เขามาอีกแล้ว” เธอบอกตะกุกตะกัก “เสียงของเขาดังมากเลย ดังกว่าตอนหัวค่ำเสียอีก”

กรรมภาจึงมองกรรมภาด้วยความตกใจและผุดลุกขึ้นนั่ง สุคนธรสรีบออกคำสั่ง

“เธอดูซิว่าเขาอยู่ไหน ไม่ต้องกลัวหรอก ฉันมีของดีเพียบ”

ขณะที่เนตรลิตางค์ก้มลงมองออกไปนอกหน้าต่างก็เห็นว่าพงษ์ศักดิ์กำลังเดินลุยลงไปใต้น้ำทั้งที่รอบกายมีดมิด

“นั่นพี่ป๋อง เขาเดินลงไปแล้ว”

“เจ้าที่เรียกเขาลงไป เร็วเข้าพวกเรา เราจะต้องรีบไปห้าม” เนตรลิตางค์ลະລຳລະລັກ

สุคนธรสคว้าอุปกรณ์ประจำตัว แล้วทั้งห้าก็วิ่งพรวดพราดลงไป ตะโกนประสานเสียงกันลั่นหาค

“อย่า พี่ป๋องอย่าไป!”

หากชายหนุ่มยังเดินดุ่มๆ ลุยน้ำลึกลงไปเรื่อยๆ รวากับละเมอ กรรรมภาลืมความกลัวหมดสิ้น เธอรีบตะแคงมือที่แขนของเนตรลิตางค์ด้วยความอยากรู้ อยากเห็น และสิ่งที่ปรากฏในมโนภาพต่อมาก็คือ ชายร่างสูงใหญ่ราวกับตึกยืนเท้าสะเอวมองพงษ์ศักดิ์ แล้วเงยหน้าขึ้นหัวเราะด้วยความสะใจ เมื่อหันไปหากรรมาก็พบว่า อีกฝ่ายกำลังยกมือปิดหูเพื่อปิดกั้นเสียงที่ดังทะลุเข้าไปในโสตประสาท

“เขายืนอยู่กลางน้ำ กำลังกดพี่ป๋องลงน้ำแล้ว” เนตรลิตางค์บอกทุกคน

นักศึกษารุ่นพี่ที่นอนอยู่ตรงหาดได้ยินเสียงอะอะของพวกเธอต่างก็ตกใจตื่นและวิ่งมาสมทบ แล้วร้องเรียกเพื่อน แต่พงษ์ศักดิ์ก็ยังดิ่งพรวดๆ ในน้ำราวกับถูกมนต์สะกด ทุกคนได้แต่ยืนดู แต่ไม่มีใครกล้าออกไปช่วยสักคน

“เธอเห็นอะไร” ญาติในกระซิบถามให้ได้ยินกันแค่นี้ก็คน

“ชะ...ชะ...ชายหนุ่มผ้าโจงสีแดง...ตัวใหญ่ราวกับต้นตาล” เนตรลิตางค์ตอบ แค่ว่ากำลังจะเห็นคนจมน้ำตายไปต่อหน้าต่อตาโดยที่เธอช่วยอะไรไม่ได้เลย ก็ตัวลั่นปั๊บๆ “เขา...เขากำลังเหยียบพี่ป๋องจมน้ำ”

“ไอ้ย! ฉิบหายแล้ว ทำไมเวลารีบถึงหาของไม่เจอเสียทีนะ” สุคนธรสสบเธอเท้าวางออกจายามและคันหาของใช้อย่างทุลักทุเล ในที่สุดหญิงสาวก็คว้าเอาสายสิญจน์ซึ่งม้วนเป็นมัดกลมๆ แล้วกระโจนลงน้ำตรงเข้าไปช่วยพงษ์ศักดิ์อย่างไม่ลังเล กรรรมภาจึงตัดสินใจเดินตามไปบ้าง สิ่งที่เห็นก็คือ ทั้งคู่โรมรันพันตูอยู่พักใหญ่จนกระทั่งได้ยินเสียงเพื่อนสาวร้องให้ช่วย คุณหนูไฮโซ

จึงรีบตรงไปบอกรุ่นพี่คนอื่นๆ ที่กำลังยืนตะลึงให้ลงไปช่วยคนทั้งคู่
“ไปช่วยเธอหน่อยสิ”

ท่ามกลางความทุลักทุเล เธอเห็นพงษ์ศักดิ์ดีดขึ้นอีกอ้อมอยู่กลางน้ำ ครูหนึ่งก็หมดแรงหลุดฮวบไป ส่วนสุนทรสก็มิสภาพเปียกปอนไม่แพ้กัน เพียงไม่นานร่างของรุ่นพี่หนุ่มก็ถูกรุ่นพี่ที่เหลือลากขึ้นมานอนบนฝั่งเพื่อทำการปฐมพยาบาล สุนทรสว่ายน้ำตามคนเหี่ยวตายขึ้นมาและยกมือไหว้ไปทางทะเล เพียงไม่นานลมก็พัดกรู้นึ้นมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย กรรรมภายืนมองเหตุการณ์ด้วยใบหน้าซีดเผือด เพราะไม่รู้ว่าจะตัวเองจะช่วยอะไรได้อีก เหตุการณ์ซุลมุนอยู่อีกครู่ใหญ่ก่อนที่รถของมูลนิธิท้องถิ่นจะแล่นมาจอด แล้วเจ้าหน้าที่ก็วิ่งถือเปลเข้ามาเพื่อจะพาคนป่วยไปส่งโรงพยาบาล ส่วนเธอก็เดินตามสาวร่างโย่งกลับไปห้องพักทันที

การรับน้องทั้งหมดถูกยกเลิกในวันรุ่งขึ้น เมื่อประธานจัดงานประกาศนักศึกษาทั้งหมดก็แยกย้ายกันเก็บข้าวของเตรียมตัวกลับกรุงเทพฯ ทันที รุ่นพี่ทั้งหมดต่างก็พูดคุยถึงเรื่องที่เกิดขึ้นแตกไปคนละทาง โชคร้ายเป็นของสุนทรสที่นอกจากจะไม่ได้เป็นฮีโร่ในครั้งนี้ ตรงกันข้าม สาวหัวประจ่ากลุ่มกลับกลายเป็นตัวประหลาดของทุกคนไปในทันที แต่สิ่งที่ทำให้กรรรมภายิ่งใจนั้นก็คือ ภาพของพงษ์ศักดิ์ที่ยกพานดอกไม้ธูปเทียนมาขอขมาศาลแห่งนั้น

กรรรมภาวางมือลงบนไหล่เพื่อนใหม่เพื่อปลอบใจ

“ไม่เป็นไรนะ”

“อือ” สุนทรสพยักหน้ารับก่อนจะมองไปยังเพื่อนคนอื่นๆ ที่ยืนส่งยิ้มเป็นกำลังใจมาให้ “ขอบใจทุกคนมากนะ”

ทั้งหมดนี้คือจุดเริ่มต้นของมิตรภาพระหว่างกรรรมภากับเพื่อนทั้งสี่ ทุกครั้งที่นึกถึงเรื่องนี้ขึ้นมา ใบหน้าของคุณหนูไฮโซอย่างเธอก็อดที่จะแถมไปด้วยรอยยิ้มไม่ได้ แม้เวลาจะผ่านไปนานหลายปีแล้ว แต่สิ่งที่เธอไม่มีวันลืมก็คือเพื่อนรักทั้งสี่คน...คนที่ไม่มีวันเหมือนใครและไม่มีใครเหมือน

๑

‘มองผมสิครับ’

เสียงทุ้มราวกับเสียงสวรรค์ดังขึ้นข้างหู เมื่อกรรมภายเฝ้าหน้าขึ้นก็พบกับ
นัยน์ตาสีนิลที่กำลังจ้องมองเธอด้วยความวาบวาม ไบหน้าคมโน้มเข้ามาใกล้
เช่นเดียวกับเรียวปากอímสีหวานที่เผยออย่างเชือเชิญ อึ้งมือใหญ่ประคอง
ไบหน้าหวานให้แขนงยเพื่อรับจูบ สัมผัสแรกแผ่วเบา ก่อนประทับอย่างลึกซึ้ง
บนริมฝีปากเรียวอímสีหวาน จูบแรกเป็นเช่นนี้เอง ทุกสัมผัสทำให้กรรมภาร้อน
รุ่มไปหมด เล็บเรียวสวยจิกลงบนท่อนแขนแกร่งเมื่อความรู้สึกที่เธอไม่เคยรู้จัก
ลัดชุดไปทั่วร่าง แม้แต่เรียวแรงจะย่นยังแทบไม่มี อึ้งมือใหญ่เลื่อนขึ้นสูงแตะ
ต้องเนินอกอím นัยน์ตาคู่หวานเบิกกว้าง เมื่อรับรู้ถึงสิ่งที่เกิดขึ้น...

ก็อึกๆ

เสียงเคาะประตูหน้าห้องดังขึ้นอีกครั้งทำให้ร่างบอบบางที่กำลังนอนหงาย
อยู่บนเตียงโดยมีนิตยสารเกาหลีปิดหน้าอยู่ตรงอย่างขดัใจ คิ้วบางขมวดเข้าหา
กันอย่างหงุดหงิด ภาพความฝันเมื่อครู่หายวับไปกับตาราวกับเครื่องเล่นสะดุด

‘เฮ้อ...ทำไมจะต้องมีคนมาเคาะประตูตอนนี้อยู่วะ’ ตอนที่เธอกับจุนจี
กำลังเข้าด้ายเข้าเข็ม เชิงๆ...หญิงสาวพยายามปิดเปลือกตาลงเพื่อสานต่อ

ความฝัน แต่แล้ว...

ก็อึกๆ

เสียงเคาะประตูดังขึ้นอีกครั้งก่อนจะตามด้วยเสียงที่คุ้นเคยมากกว่ายี่สิบห้าปี
“แก้ม ทานข้าวได้แล้วลูก ทำอะไรอยู่ ป้ารอทานข้าวนะลูก” โสฬสเคาะ
ประตูหน้าห้องบุตรสาว

เท่านั้นเองหญิงสาวก็รู้ว่าคงต้องหยุดความฝันอันแสนหวานเอาไว้เพียงแค่นี้
ร่างอวบอ้อมในชุดนอนสุดหรูตัดเย็บจากผ้าไหมเนื้อดีรุ่นใหม่ล่าสุดของวิกตอเรีย
ซีเคร็ตเดินงัวเงียมาเปิดประตูพร้อมกับถอนหายใจยาว

“โอ้ แม่คะ แก้มยังนอนไม่อ้อมเลย ทำไมต้องปลุกกันแต่เช้าด้วย” หญิงสาว
บ่นอุบ ไบหน้ารูปไข่แม้จะไร้เครื่องสำอางใดๆ แต่ก็ยังดูสวย คิ้วเรียวโค้งรับกับ
นัยน์ตากลมโต จมูกโด่ง และเรียวปากอ้อม แม้ตอนนี้ผมเผ้าจะยุ่งเหยิงราวกับ
แมวขี้เซาที่เพิ่งตื่นก็ตาม

“เช้าที่ไหนกันลูก นีมันเกือบจะเก้าโมงแล้ว ทำไมป้านี้ยังไม่ตื่นอีก แล้ว
นี่ที่บริษัทลูกเขาไม่ว่าอะไรหรือจะ แปลกจัง ทำไมเช้างานสาย สมัยแม่เนจะต้องตื่น
ตั้งแต่เจ็ดโมง แปดโมงตรงก็ต้องเข้าทำงานแล้ว...” และอีกสารพัดที่โสฬสกำลัง
จะเอ่ยกับลูกสาว แต่กรรมมาริบโผล่เข้าไปกอดมารดาเพื่อยุติบทสนทนาเอาไว้ก่อน
เธอยังไม่ยอมให้ความลับที่ล้ำค่าแก่เก็บงำมานานถึงสามปีต้องเปิดเผยเสีย
ตั้งแต่ตอนนี้

ความจริงที่ว่านับตั้งแต่เรียนจบจากมหาวิทยาลัยมีชื่อของกรุงเทพฯ ต่อ
ด้วยการเรียนภาษาที่เกาหลีอีกเป็นเวลาหนึ่งปี เมื่อกลับมาเมืองไทยเธอก็ใช้ความ
พยายามทั้งหมดที่มีในการหางานในฝัน แต่สุดท้ายกรรมมาก็ได้คำตอบให้ตัวเองว่า
งานที่เหมาะสมกับเธอและเพื่อนรักทั้งสี่มากที่สุดก็คือ บริษัทซิกซ์เซนส์ นั่นเอง

นับตั้งแต่การออกค่ายรับน้องตอนปีหนึ่ง กรรมมาได้มีช่วงเวลาอันน่าตื่นตันทัน
กับเพื่อนสาวอีกสี่คน ผู้หญิงห้าคนมาจากครอบครัวที่ต่างกัน และยังมีความ
แตกต่างกันเสียใจคอ การแต่งกาย แต่กลับมีพรสวรรค์พิเศษที่เหมือนกัน

กรรมมานั้นเป็นบุตรสาวเพียงคนเดียวของ ‘กิตติ คักดีนนท์ทวี’ นักธุรกิจ
หนุ่มซึ่งตอนนั้นเพิ่งเริ่มต้นเป็นตัวแทนนำเข้าเครื่องสำอางจากต่างประเทศ มารดา
คือ นางโสฬส ซึ่งเป็นแม่บ้านที่เพียบพร้อม ทั้งคุณสมบัติภายนอกนั้นก็คือ หลังจาก

แต่งงานกันมาแปดปีก็ยังไม่มีความก้าวหน้า ทำให้กลุ้มใจมากจึงไป บนบานศาลกล่าว ไม่ว่าจะเป็นศาลเจ้าทั้งในประเทศหรือแม้แต่ต่างประเทศ เพื่อความหวังสูงสุด เพียงอย่างเดียว นั่นก็คือ ลูกผู้สืบสกุลนั่นเอง สุดท้ายเมื่อเวลาผ่านไปความหวังของทั้งคู่ก็สัมฤทธิ์ผลในปีที่สิบพอดีพอดี เมื่อมีลูกคำรายหนึ่งแนะนำให้ไปพบกับหลวงปู่อิน ซึ่งเป็นเกจิอาจารย์ชื่อดังแห่งวัดพุทธาวาราม จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

แม้ว่าทั้งคู่จะไปถึงช้าเกินไปเพราะหลวงปู่อินมรณภาพไปนานแล้ว แต่สองสามีภรรยาก็ได้กราบศพของหลวงปู่อินด้วยความเคารพ และในเวลาต่อมาทั้งคู่ได้ร่วมงานพระราชทานเพลิงศพหลวงปู่ที่จัดขึ้นอย่างยิ่งใหญ่ ในคืนหลังจากไปร่วมงาน โสฬสก็ฝันว่ามีนางฟ้ายื่นมือมากุมมือเธอไว้ เมื่อสะดุ้งตื่นก็เกิดเอะใจ จึงไปซื้อชุดทดสอบการตั้งครรภ์มาตรวจ ก็พบว่าตั้งครรภ์ ทั้งคู่รีบไปหาแพทย์ประจำตัวเพื่อปรึกษา ผลการตรวจพบว่าเธอท้องได้สี่สัปดาห์กว่าแล้ว เมื่อทารกน้อยตัวจ๋ามำหน้าตาน่ารักน่าชังคลอดในวันวิสาขบูชา ทั้งคู่จึงตั้งชื่อลูกว่า ‘กรรมภา’ ซึ่งแปลว่า ‘มือนางฟ้า’ ตามความฝัน

เด็กหญิงเติบโตขึ้นท่ามกลางครอบครัวแสนอบอุ่น บ่อยครั้งที่กรรมภาคมักจะสร้างความประหลาดใจให้แก่ทุกคน เมื่อสัมผัสมือใครบางคนและเปลือยพูดในสิ่งที่ไม่มีใครเข้าใจ จนกระทั่งเด็กหญิงอายุได้ห้าขวบ ชีวิตของเธอก็เปลี่ยนไป

“ແມ່ແມ່ກີ ເຈົ້ານາຍຂອງບໍລິຫານແກ້ມໃຈດີ ຂີນໃຫ້ທຸກຄົນຕີນໄປທຳການແຕ່ໂກ້ໄຫຼກໍຍິ່ງຕິດກັນໄປໃຫຍ່ ແຄມຍັງເປັນການເພີ່ມມລພິບໃຫ້ກຸ່ມເພາ ຂອງເຮົາອີກ ທ່ານກໍເລືອນຮຸນຮຸນເປັນພິເສດໃຫ້ເຮົາເຂົ້າງານສິບໂມງໄດ້ ແລ້ວຈາກບ້ານເຮົາໄປທີ່ທຳການກໍເປັນເດີຍເດີຍ ຍິ່ງຄຳລຸ່ມເປັນຄົນຂັບ ກະພິບຕາກໍຮຸ່ນແລ້ວ” ກຣັມຖາວອນເຈັບແລ້ວ ເຂົ້າໄປກອດມາດາໄວ້ຢ່າງປະຈຸບ ເພາະຮູ້ວ່າທຸກຄັ້ງທີ່ທຳແບບນີ້ມາດາຈະຕ້ອງໄວ້ອ່ອນ

โสฬสมองลูกสาวด้วยความรัก เหลือบมองถุงมือสีชมพูลายคิตตี้ที่เจ้าตัวชอบสวมไว้ตลอดเวลา ก่อนจะเอื้อมมือไปหยิบมลูกสาวอย่างเอ็นดู แม้อายุจะล่วงเลยมาถึงยี่สิบห้าปีแล้ว แต่กรรมภาก็ยังมีนิสัยเหมือนเด็ก เพราะความข่างออดอ้อนทำให้เธอและสามีทั้งรักทั้งหลงลูกสาว แม้จะรู้ว่าลูกสาวนั้นมีบางอย่างที่ไม่เหมือนใคร จนต้องสวมถุงมือไว้ตลอดเวลาแม้กระทั่งเวลานอน

“รู้แล้วจ้ะว่าลูกโซคติที่ทางนาคีๆ ได้อย่างนี้ ไปเถอะ ธิบอบน้ำแต่งตัว

แม่ให้เวลาสิบห้านาทีนะ คุณพ่อของลูกก็หิวแล้ว ให้คนแเกรอนานๆ อย่างนี้ไม่ดีนะจ๊ะ”

“ແມ່ແມ່ກໍ່ ຄຸນພ່ອຍັງບໍ່ແກ່ລັກນ້ອຍ ເວລາສິບຫ້ານາທີແກ້ມຈະແຕ່ງຕັ້ງແລ້ວໄດ້ຍັງໄປ”

หญิงสาวทำหน้าจ้ำ ลำพังอาบน้ำแต่งตัวปกติในแต่ละวันก็กินเวลาเกือบครึ่งชั่วโมงด้วยซ้ำ ไหนจะต้องเลือกเสื้อผ้าที่มีอยู่นับสิบตู้ ไหนจะรองเท้ากระเป๋าสตางค์ ที่สำคัญเธอยังต้องคอยเข้าไปเช็คข้อมูลในอินเทอร์เน็ตว่าอาทิตยน์สีที่อินเทอร์เน็ตสุดๆ คือสีอะไร แล้วยับประสาอะไรกับการอาบน้ำแต่งตัวลงไปกินข้าวพร้อมหน้าพร้อมตาในเวลาอันน้อยนิด

“ไม่รู้ละ ถ้าอาบน้ำไม่ทันก็แปรงฟันแล้วไปทานข้าวกับคุณพ่อหน่อย เห็นบ่นว่าคิดถึงลูกสาวคนเดียว กลับมาก็ดีไม่ค่อยได้คุยกัน แถมพังก์นี่ลูกยังไม่ค่อยอยู่บ้านอีก ทำโอทงโอทืออะไรก็ไม่รู้”

กรรมภากลื่นน้ำลายเหนียวๆ ลงคอ จะให้บอกความจริงได้อย่างไรว่าตอนนี้เธอกับเพื่อนร่วมหุ้นกันเปิดบริษัททำจัดผี แล้วโอทีที่ว่าก็คือการออกไปช่วยแก้ปัญหาให้ลูกค้ารายแรกของภรรยานี้ซึ่งขณะนี้ที่ทว่าคดีจะยืดเยื้อทุกสิ่งทุกอย่างยังคงเป็นความลับ เพราะตลอดเวลาเธอมักจะโกหกบพูกारीว่าทำงานบริษัทขายชาเขียว โดยที่ลงชมคนขับรถวางอวบไม่ได้ล่วงรู้เลยว่าทุกครั้งที่กรรมภาก้าวเข้าไปในตึกก็จะหลบออกหลังตึก หลังจากนั้นค่อยนั่งแท็กซี่ต่อไปยังบริษัทชิคซ์เซนส์อีกทอดหนึ่ง

“ແມ່ແມ່ແມ່ກໍ່ ບ່ນແກ້ມອີກແລ້ວ ເອາເຄະຄະ ວັນນີ້ແກ້ມຈະອາບນ້ຳແປງພັນແບບຈຽດ ຮັບຮອງອີກຫ້ານາທີແກ້ມຕາມລຸ່ມໄປທີ່ໄຕ້ອາຫານແນ່ນອນ”

โสฬสหัวเราะเบาๆ กับกิริยาของลูกสาวพร้อมหันหลังเดินออกไปประตูไปเมื่อคล้อยหลังมรดา กรรมภาก็หยิบนิตยสารเล่มโปรดเดินเข้าไปในห้องน้ำพร้อมฮัมเพลงอย่างอารมณ์ดี ก่อนจะยื่นหน้าไปจูบชายหนุ่มสุดหล่อบนหน้าปกนิตยสาร

“ຈຸນຈິຈະ ເຮາລຸ່ງໄປຫາໜ້າຂ້າງດ້ວຍກັນນະະະທີ່ຮັກ”

หญิงสาวกระซิบกับหนุ่มหล่อด้วยนัยน์ชวนฝัน เรียวปากอ้อมเกือบจะสัมผัสสันกรามแข็งแรงของดาราลูกครึ่งไทย-เกาหลีสุดหล่อที่เกิดฉายอยู่ในเสื้อผ้าของ

ห้องเสื้อชื่อดังอยู่แล้ว ถ้าประตูบานนั้นไม่เปิดขึ้นเสียก่อนพร้อมกับเสียงมารดาพูดไล่หลัง

“อีกอย่างนะแก้ม ห้ามเอาพ่อนุ่มเกาหลีนี้นี่ลงมาทานข้าวที่โต๊ะเด็ดขาด ไม่งั้นแม่ไม่ยอมจริงๆ ด้วย”

กรรมภาเบ้ปาก หน้าจ้อยอย่างอนๆ พร้อมกับหันไปทำหน้าบูดใส่มารดา

“โอ้ แม่ก็ รู้ทันแก้มอยู่เรื่อยเลย”

เมื่อมายังโต๊ะอาหารอันแสนอบอุ่นของครอบครัวคักคักคักคักคักคัก กรรมภาแทบจะลืมหายใจเมื่อครู่ไปเสียสนิทใจ ตรงหัวโต๊ะคือที่นั่งประจำของหัวหน้าครอบครัว เขาแต่งกายด้วยสูทสีเรียบ แม้นตอนนี้กิตติจะอายุล่วงเลยมาถึงหกสิบปีแล้ว แต่เขาก็ดูแข็งแรง เมื่อเห็นลูกสาวเดินลงบันไดมาก็เรียกให้มานั่งใกล้ๆ

“มาเร็วๆ ลูก ป้าต้องไปทำงานแล้ว คิดถึงหนู ช่วงนี้ไม่ได้เจอกันเลย ขอป้าชื่นใจหน่อยสิลูก”

กิตติอ้าแขนรับลูกสาวที่โผล่เข้ามากอด แม้นตอนนี้กรรมภาจะอายุ ๒๕ ปีแล้ว แต่สำหรับผู้เป็นพ่อก็รู้สึกเหมือนเธอเป็นเด็กหญิงตัวน้อยที่ช่างอดอ้อนและซื่อประจบอยู่เหมือนเดิม ร่างอวบในเดรสสีชมพูของชาแนลพร้อมเครื่องประดับต่างๆ สร้อยคอครบชุด ทุกอย่างเป็นคอลเล็กชันรุ่นใหม่ล่าสุดอิมพอร์ตเข้ามาเพื่อหญิงสาวโดยเฉพาะ ซาดอย่างเดียวกันก็คือถุงมือ

กรรมภาโผล่เข้ามากอดบิดา ทันทีที่มีสัมผัสหัวไหล่ หญิงสาวก็สะดุ้งสุดตัว แต่แล้วก็ต้องรีบปรับสีหน้าให้เป็นปกติ

“แก้มก็คิดถึงป้าคะ งานยุ่งหรือคะ”

“ใครกันแน่ที่ยุ่ง ไม่ใช่ลูกของป้าหรือ ลูกชมรายงานป้าหมดแล้วนะว่าช่วงนี้หนูเลิกงานแล้วแวะเข้าสปาบ่อยๆ บางทีนัดตัวเกือบทั้งวัน เพราะอย่างนี้เราถึงไม่เจอกัน อันที่จริงหนูน่าจะมาทำงานที่บริษัทของป้ากับแม่มากกว่า ไปเป็นลูกจ้างคนอื่นเขาทำไม ภาษาเกาหลีก็ไม่ค่อยได้ใช้ งานหนัก เงินเดือนก็นิดเดียว พนักงานธรรมดาของป้ายังได้เงินมากกว่าหนูด้วยซ้ำ” กิตติค่อนข้าง

ทั้งคู่มิค่อยชอบใจที่ลูกสาวออกไปทำงานเลยสักนิด แต่เพราะขัดลูกสาวไม่ได้ ทันทีที่เรียนจบ พอลูกสาวขอไปเรียนภาษาเกาหลีต่อเขาก็ยินยอมแต่โดยดี

เพราะคิดว่าจะมาช่วยสานต่อกิจการที่บ้าน แต่พอกลับมาหญิงสาวกลับขอไปสมัครงาน สองสามีภรรยาที่ค้านไม่ออกเสียอีก

กรรมภานันต์เติบโตมาท่ามกลางความรักล้นเหลือ ทั้งกิตติและโสฬสต่างรักและหวงลูกสาวราวกับไขในหิน โสฬสเคยไปดูหมอกับชินแสท่านหนึ่งและได้ความว่า กรรมภานันต์เป็นเด็กมีบุญและจะนำชื่อเสียงมาสู่วงศ์ตระกูล หลังจากมีลูกกิจการนำเข้าสินค้าเครื่องสำอางของทั้งคู่ก็ประสบความสำเร็จอย่างสูงสุด เขาเดินทางไปยังประเทศเกาหลีเพื่อขอเป็นตัวแทนนำเข้าเครื่องสำอางชื่อดังนั่นคือ อีเลเกนซ์ (Elegance) อันหมายถึงความหรูหราอลังการ ซึ่งนับว่าเป็นเครื่องสำอางที่กำลังฮิตติดตลาดที่สุดในตอนนี้

“เหมปั๊ากี้ แก้มไม่ชอบทำงานกับป้า คนอื่นจะหาว่าแก้มเป็นเด็กเล่น ไหนจะโดนว่า ไหนจะโดนนิทา แก้มไม่เป็นอันทำงานกันพอดี ป้าสัญญาแล้วไงคะว่าจะไม่ขัดใจแก้มใช่ไหม”

“รู้แล้วจ้ะ เพราะอย่างนี้ป้าถึงส่งคนขับรถให้คอยไปรับไปส่งลูกไง แต่ลูกต้องสัญญา ถ้าหากเจอไอ้เจ้านายซี้กอละก็ รีบรายงานป้าโดยด่วน ไม่ต้องทำงานมันแล้ว ป้าจะเล่นงานมันเอง เดี่ยวนี้ผู้จัดการมีแต่หัวงูทั้งนั้น หนูต้องระวังตัวนะ”

“ได้ค่ะ แก้มจะระวังตัว”

“ดีแล้วจ้ะ เรามาทานข้าวกันดีกว่า ประเดี๋ยวป้าจะไปสาย ลูกก็เหมือนกัน ช่วงนี้ทำไมทานข้าวคนเดียว กลัวอ้วนหรือลูก” โสฬสเอ่ยกับลูกสาว

กรรมภานันต์จัดว่าเป็นผู้หญิงรูปร่างอวบแต่ไม่อ้วน ใบหน้ารูปไข่และนัยน์ตาลมโตดูน่ารัก แต่คงเพราะในกลุ่มมีแต่เพื่อนสาวไฮโซรูปร่างผอมแห้งทำให้หญิงสาวโดนค่อนข้างแคะเรื่องน้ำหนักตัวอยู่บ่อยครั้ง

“เหมแม่คะ วันก่อนยายนิตก็มาว่าแก้มว่าอ้วน แก้มก็เลยเลือกกินแต่ผักคะ อีกอย่างชุดจากซาแนลชุดนี้ต้องผอมถึงจะใส่แล้วดูดีคะ” กรรมภานันต์ตอบ เธอกับนิตารู้จักกันตั้งแต่เล็ก อาจเพราะโสฬสเป็นห่วงกลัวว่าลูกสาวเพียงคนเดียวจะเก็บเนื้อเก็บตัว หลังจากเกิดเรื่องกับครูประจำชั้นเมื่อหลายปีก่อน เธอก็เป็นธุระหาสังคมใหม่ให้ลูกสาว โสฬสไม่ต้องการให้ลูกมีปมด้วย จึงเลือกเฟ้นแต่บุตรสาวของพวกผู้ดีมีตระกูล

“ลูกไม่เห็นจะอ้วนเลย แค่อวบๆ นิดหน่อย แม่ว่าดีกว่าเพื่อนของลูกนะ พวกนั้นเหมือนไม้เลื้อยผิเดินได้เข้าไปทุกวัน ขึ้นลูกพอมขนาดนั้นแม่คงออกแตกแน่ ทานอีกสักนิดเถอะลูก นี่แซนดวิชทูน่า แม่ให้แม่บ้านเตรียมไว้ให้ กินแล้วไม่อ้วน”

โสฬสเลื่อนจานให้ลูกสาว กรรรมภักยกหน้าเพราะไม่อยากจะขัดใจมารดา “แต่เดี๋ยวนี้เขานิยมคนพอมะคะแม่ อย่างแก้มเขาเรียกว่าอ้วน แก้มอย่าเขา”

“คิดมากทำไมลูก ป้าเคยบอกแล้วว่าคนเราจะต้องสวยจากข้างใน ถึงลูกจะไม่พอมตามแฟชั่นแต่ก็น่ารัก ใครว่าลูกป้าไม่น่ารัก ป้าจะจัดการเอง”

“ป้าน่ารักที่สุดเลย แก้มรักป้ากับแม่ที่สุดในโลก”

“ลูกสาวป้าก็ซื่ออ่อนที่สุด ป้ารักหนูนะ ว่าแต่เมื่อไหร่แก้มจะพบว่าที่ลูกเขย มาให้ดูเสียทีละ ป้ารอจนเหงือกแห้งแล้ว อย่างนี้กว่าจะได้เลี้ยงหลาน ป้าก็แก่ หง่อมกันพอดี”

กรรรมภักส่งค้อนแบบงอนๆ ทุกอย่างกำลังจะดีอยู่แล้ว แต่สุดท้ายบิดา ก็วกกลับมาเรื่องเดิมๆ นั่นคือ จนป่านนี้แล้วหญิงสาวก็ยังไม่มีแฟน

“ก็คราวที่แล้วตอนไปเกาหลี แก้มมัวแต่เรียนนะสิคะ ไม่อย่างนั้นก็คงหา ลูกเขยดาราหล่อๆ รวยๆ มาให้ป้าได้แล้ว”

สองสามีภรรยาวางซ้อนล้อยกลงในจานทันที สีหน้าเคร่งเครียด เพราะรู้ว่า กรรรมภักนั้นชอบดาราเกาหลี โดยเฉพาะดาราลูกครึ่งไทย-เกาหลีซึ่งกำลังโด่งดัง สุดขีดกับซีรีส์ชื่อดังที่เข้ามาฉายตอนนี้

“แก้ม พูดเป็นเล่นอีกแล้ว นั่นมันดาราเกาหลีนะลูก เขาจะมาเป็นแฟนกับเราได้ยังไง ถึงลูกจะชอบคนหล่อแม่ก็ไม่ว่า แต่ต้องแยกระหว่างชีวิตจริงกับในหนังนะลูก ขึ้นลูกยังเอาแต่ปิดตัวเองอย่างนี้ เมื่อไหร่จะมีแฟนสักที” ทุกครั้งที่เอ่ยปากถึงชายหนุ่มในฝัน โสฬสมักจะทำสีหน้าเคร่งเครียดอยู่เรื่อย

“ล้อเล่นคะแม่ แก้มก็พยายามอยู่ แต่เพื่อนที่ทำงานมีแต่แก่ๆ หรือไม่มีแต่งงานแล้วกันทั้งนั้น แก้มทำงานทั้งวันจะไปเจอใครได้ละคะ”

“งั้นป้าหาให้เอาใหม่ ลูกชายเพื่อนป้าที่รู้จักกันมีทั้งหล่อและรวย เชื้อชาติไหนบอกมาได้เลย ฝรั่งเศส จีน ไทย แหก ป้าจะแนะนำให้”

“ยี่ไม่เอาหอกคะ แก้มไม่ชอบจับคู่นัดดูตัว เขยออก รับประทานอาหารกันดีกว่าคะ สายแล้ว ต้องรีบไปทำงาน” กรรมาภได้ทีก็รีบตัดบท รู้ตัวว่าขึ้นพูดต่อก็คงต้องฟังลิสต์หนุ่มโสดในฝันยาวเหยียดราวกับตารางรถไฟ

“ก็ได้ ป้าจะพักไว้ก่อน แต่ถ้าภายในปีนี้นู๋ยังไม่พาว่ที่ลูกเขยมาให้ป้าดูตัว ป้ากับแม่จะจัดการเองนะ”

“ก็ได้คะ เหลืออีกตั้งสี่เดือน รับรองแก้ทำได้แน่”

กรรมาภคลี้อย่างพอใจ ท่านทั้งคู่คงไม่รู้หรอกว่าผู้ชายคนแรกและคนเดียวที่เธอคิดจะแต่งงานด้วยนั้นก็คือ ปาร์คจุนจี ดาราหนุ่มฮอตยิตที่สุดในช่วงนี้ หญิงสาวก้มลงดูนาฬิกาข้อมือ เกือบจะสิบโมงแล้ว ถึงเวลาที่เธอควรจะไปบริษัทเสียที

“ป้าคะ แก้มไปก่อนนะคะ สายแล้ว”

“ได้ลูก เย็นนี้กลับมาเร็วๆ นะ จะได้ทานข้าวด้วยกัน”

ก่อนจะเดินออกจากห้องหญิงสาวก็ตัดสินใจเอ่ยขึ้น

“ป้าคะ เมื่อก่อนป้าไปงานศพเฮียซังมาหรือคะ”

กิตติทำหน้าที่เหมือนประหลาดใจ ลูกสาวรู้ได้อย่างไร หรือว่าโสฬสเป็นคนบอก

“ใช่ลูก มีอะไรหรือเปล่า”

“เปล่าค่ะ” หญิงสาวก้มหน้าซ่อนความรู้สึก ก่อนตอบอ้อมอ้อม “แค่จะบอกว่า ตอนกลับมาถึงบ้านป้าลืมนำมือก่อนเข้าบ้านนะคะ”

กิตติหัวเราะร่วนเพราะคิดว่าลูกสาวแซวเล่น ตามธรรมเนียมทุกครั้งเขาจะต้องล้างมือหลังกลับจากงานศพ เพื่อป้องกันไม่ให้เจ้ากรรมนายเวรหรือวิญญาณเร่ร่อนติดตามเข้ามาในบ้าน

เมื่อเห็นว่าผู้เป็นพ่อไม่ได้สนใจ กรรมาภจึงเป็นฝ่ายประหม่อมือบอกเจ้าที่ไว้รับทราบ ลมเย็นก็พัดมาวูบหนึ่ง เมื่อเธอแตะมือลงบนปากกิตติอีกครั้ง ภาพเก่าแก่ชาวจีนเจ้าของงานศพก็หายวับไปกับตา แม้มันจะเป็นพรสวรรค์ที่แปลกและพิสดารแถมยังทำให้เธอต้องพบกับเรื่องไม่คาดฝันมากมาย แต่บ่อยครั้งหญิงสาวก็เฝ้าถามตัวเองว่า ถ้ามีโอกาสเธอจะใช้ความสามารถพิเศษกับชายหนุ่มในดวงใจหรือไม่ อยากรู้เหลือเกินว่าสิ่งที่ซ่อนอยู่ในใจผู้ชายที่ชื่อจุนจีคืออะไร

หญิงสาวกำลังนั่งอยู่ในรถเบนซ์เอสคลาสตอนที่โทรศัพท์ในมือดังขึ้น ชื่อที่ปรากฏบนหน้าจอแบล็กเบอร์รี่รุ่นใหม่อ่าสุดทำให้กรรมภักต้องอมยิ้มออกมา เธอกดปุ่มรับและกรอเสียงลงไปตามสาย

“ว่าไงยะยารส โทร. มาทำไมแต่เช้า”

“เข้าอะไรเธอ นี่มันสิบโมงแล้วนะ ทำไมป้านี้เธอยังไม่เข้าบริษัทอีก ตอนนี้มีแต่ฉันกับเนตรฝ้าบริษัท ส่วนกรรณกับณิไปไหนก็ไม่รู้” สุนทรซึ่งอยู่ปลายสายได้กลับทันที

กรรมภักยิ้มให้โทรศัพท์ เธอกับสี่สาวรู้จักกันตั้งแต่ป้าบ๊องปี ๑ หลังจากนั้นทั้งหมดก็เป็นเหมือนเพื่อนตายร่วมทุกข์ร่วมสุขมาด้วยกัน พวกเธอทั้งห้ามีหลายสิ่งหลายอย่างที่เหมือนกัน นั่นคือเกิดวันเดือนปีเดียวกัน ซึ่งตรงกับวันพระใหญ่ ขึ้นสิบห้าค่ำเดือนหก หรือวันวิสาขบูชา อีกทั้งตอนตั้งครรภ์อ่อนๆ มารดาของทุกคนก็ไปร่วมงานพระราชทานเพลิงศพหลวงปู่ิน พระเกจิอาจารย์ชื่อดังของจังหวัดอยุธยา และไม่มีใครรู้เลยว่า การไปร่วมงานในครั้งนั้นจะส่งผลให้ลูกๆ ที่เกิดมาทั้งห้ามีสัมผัสพิเศษติดตัวมาเช่นนี้

“เหมรสนี่ วันนี้ว่าฉันจะออกจากบ้านได้ก็สายแล้ว ป้าบอกว่าคิดถึง เธอเป็นว่าอีกแป๊บเดียวฉันก็จะถึงบริษัทแล้ว อย่าเพิ่งบ่นไปหน่อยเลยนะ”

“ก็ได้ รีบมาเร็วๆ นะ ฉันตัดข้าวตากราคาโปรดของเธอเอาไว้ให้ด้วย ถ้ามาช้าฉันโยนทิ้งลงถังไม่รู้ด้วยนะ”

“จะบ้าหรือรสน ขึ้นแกโยนจุนจีของฉันลงถัง ฉันจะโกรธแกจริงๆ ด้วย” กรรมภักแหงสไ้โทรศัพท์พร้อมกับเปลี่ยนสรรพนามให้เพื่อนเสร็จสรรพเมื่อโดนข่มขู่

เพื่อนๆ ทุกคนในบริษัทต่างก็รู้ว่าเธอนั้นคลั่งไคล้ดาราทันหม้อยู่ไม่น้อย ภาพของชายหนุ่มร่างสูง คิ้วเข้ม หล่อแบบเถื่อนๆ เซอร์ๆ ที่สื่อทุกแขนงยกย่องว่าหล่อขั้นเทพ แรกทีเดียวก็เป็นแค่ความบ้าดารา แต่ต่อมากลางความชอบก็ยิ่งเพิ่มพูน นอกจากติดตามสะสมผลงานแล้วยังคอยเก็บข่าวและรูปตามหน้าหนังสือพิมพ์อีกด้วย

เสียงหัวเราะร่วนดังมาจากปลายสายพร้อมกับเสียงของหญิงสาวอีกคนที่แย่งโทรศัพท์ไปพูดแทน

“รสนล้อแกมเล่นตลกหาก ขาวนี้สำคัญมาก เพราะอาทิตย์หน้าแฟนเธอจะ

มาเมืองไทยรู้ไหม”

“กรี๊ด!” เสียงกรี๊ดยาวเหยียดดังลั่นออกมาจากหูโทรศัพท์ด้วยความตื่นตันสุดขีด “อะไรนะ ใครจะมาเมืองไทย เนตรพุดใหม่ซิ ช้าๆ ชัดๆ”

“หนังสือพิมพ์ลงว่า เขาจะมาถ่ายซีรีส์ซึ่งเป็นโครงการกระชับสัมพันธ์ไทย-เกาหลี อาทิตย์หน้าก็มาถึงแล้ว นี่แก้มยังไม่เห็นอีกหรือ”

“ยังเลย โอ๊ยตาย ฉันพลาดข่าวนี้ไปได้ยังไง” กรรรมภาทำหน้ามึน คงเพราะเมื่อเช้าตื่นสายเกินไปถึงไม่มีเวลาดูหนังสือพิมพ์ที่วางอยู่บนโต๊ะอาหารและเข้าเว็บไซต์เพื่อเช็กข่าว

“คราวนี้อยู่ตั้งสองเดือนนะ โอกาสมาถึงแล้ว แก้มต้องคว้าเอาไว้”

“แน่นอนจ๊ะ คราวนี้นั้นจะต้องเจอเขาให้ได้ และเธอสองคนก็ต้องไปเป็นเพื่อนฉัน”

“พวกฉันเนี่ยนะ” เนตรลีตางค์ทวนคำ

“ใช่ เราสามคนต้องไปด้วยกัน ในฐานะที่เธอเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของฉัน”

“เอาเถอะ รีบเข้ามาเร็วๆ ฉันมีเรื่องสนุกจะเล่าให้ฟังเยอะเลย รวมถึงเรื่องของฉินด้วย”

“ได้เลยจ๊ะเนตร อีกแป๊บเดียวพบกันนะ บอกสวัสดีว่าห้ามทิ้งหนังสือพิมพ์ฉันเด็ดขาด ไม่อย่างนั้นฉันจะหักคอจิมน้ำพริก”

เนตรลีตางค์หัวเราะในลำคอและหันไปส่งต่อข้อความกับสุคนธรสซึ่งแย่งโทรศัพท์ไปพูดแทน

“หักคอหรือ จ้างให้ก็ไม่กลัวหรอก ถ้ากล้าทำจริงฉันก็ไม่ให้ถุงมือลงยันต์กับเธอนะ สีส้มพุ่มใหม่ล่าสุดด้วย ถ้าไม่อย่าได้ก็ไม่ต้องเอา”

“ว้าย ไม่ได้นะรส รสคนสวยจำ แก้มผิดไปแล้ว” กรรรมภาส่งเสียงอย่างออดอ้อน

“รีบมาด่วนจ้ะ ไม่งั้นศาลไม่รับอุทธรณ์ด้วย”

กรรรมภาวางสายแล้ว เธอแอบชำเลืองมองคนขับรถซึ่งตอนนี้กำลังฟังสมาธิไปที่ถนนเบื้องหน้าพร้อมกับบอกลำโพง

“ขับเร็วๆ หน่อยนะคะลุงชม เพื่อนที่ทำงานโทร. มาตามแล้ว แก้มไม่อย่าไปสาย”

๒

ภาพของชายหนุ่มร่างสูงในชุดหนังสือดำรัดเปรี๊ยะที่ตีพิมพ์ทางหนังสือพิมพ์หัวสีฉบับประจำวันนี้ ในข่าวบอกว่า อาทิตย์หน้าดารานุ่มลูกครึ่งไทย-เกาหลีที่มีชื่อว่า ปาร์คจุนจี จะเดินทางมาถ่ายละครที่เมืองไทยเป็นเวลาสองเดือน โครงการนี้จัดขึ้นเพื่อกระชับสัมพันธ์ระหว่างไทยกับเกาหลี โดยจุนจีจะรับบทเป็นพระเอก และมีดารากาหลีกอีกคนมารับบทเป็นพระรอง นั่นก็คือ คิมซองซู ส่วนดารานำฝ่ายหญิงนั้นเป็นคนไทยคือ ปาริฉัตร ดาราสาวซึ่งกำลังโด่งดังสุดขีดในขณะนี้

กรรมกรมองภาพชายหนุ่มผมสีดำซอยสั้นมีรากไทรระต้นคอดอย่างหลงใหล เขาช่างเป็นชายหนุ่มรูปร่างมเสี่ยเหลือเกิน ด้วยรูปร่างสูงโปร่งถึง 185 เซนติเมตร เครื่องหน้าสมบูรณ์แบบอันประกอบไปด้วยตาสองชั้นสีนิลดูเข้มต่างจากหนุ่มเกาหลีทั่วไปที่มักจะตาชั้นเดียว จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากบางสีชมพูสดจนแม้แต่ผู้หญิงยังอาย รูปร่างที่สมบูรณ์ไปด้วยมัดกล้ามเนื้อจากการออกกำลังกายในฟิตเนสเป็นประจำ แค่นี้ผู้หญิงทุกคนก็พร้อมจะยอมมอบกายถวายหัวใจให้ดารานุ่มลูกครึ่งไปหมดแล้ว

จุนจินั้นเข้าสู่วงการโดยการชักนำของเอเจนซีแห่งหนึ่ง จากประวัติ เขา

เป็นลูกครึ่ง มีพ่อเป็นคนไทย มารดาเป็นคนเกาหลี และย้ายไปอยู่เกาหลีตั้งแต่เล็ก แต่ไม่เคยมีการเปิดเผยว่าบุพการีของเขาเป็นใคร ทุกคนรู้แต่ว่าเขาเป็นลูกครึ่งที่พูดไทยได้ชัดแจ๋วพอๆ กับภาษาเกาหลีซึ่งเป็นภาษาแม่ ด้วยบุคลิกที่ทั้งเก๋และเซอร์ทำให้จุนจีเป็นที่หลงใหลคลั่งไคล้ของบรรดาสาวๆ ทั้งในเกาหลีและประเทศในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซีรีส์ที่ทำชื่อเสียงให้เขามากที่สุดก็คือ ลิขิตรักลมหนาว ซึ่งจุนจีรับบทเป็นพระเอกที่ป่วยเป็นโรคมะเร็ง ถึงแม้ในเรื่องพระเอกจะมีร่างกายไม่แข็งแรงและใช้ชีวิตโดยเข้าออกโรงพยาบาลเป็นว่าเล่น แต่สาวๆ กลับทะเคะแนนให้พระเอกสุดหล่อและน่าสงสารโดยไม่ลังเล ในฉากสุดท้ายที่พระเอกต้องเสียชีวิต จุนจีก็ทำให้น้ำตาท่วมจอได้อย่างไม่ยากเย็น จนมาถึงผลงานเรื่องต่อๆ มาเขาก็ยิ่งดังเป็นพลุแตก ซีรีส์ที่เขาแสดงได้รับการโปรโมตและฮิตสุดขีดทุกเรื่อง

กรรมภานี้กลายเป็นทาสรักของชายหนุ่มตั้งแต่ผลงานเรื่องแรกเลยทีเดียว ทุกครั้งที่มิบทลัมภาษณ์ตลอดจนมีซีรีส์ของจุนจีออกฉาย หญิงสาวจะไม่นั่งอ่านทำอะไรนอกจากเฝ้าหน้าจออย่างเคลิบเคลิ้ม สำหรับกรรมภาแล้ว...เขาคือรักแรก

“พอได้แล้วเธอ นั่งน้ำลายยืดอยู่ได้ อ่านข่าวแค่นี้ย่ำทำตาซึ่ง เห็นแล้วหมั่นไส้วะ”

สุคนธรสค่อนข้างเคยเพื่อนสาว กวาดสายตามองร่างตรงหน้าในชุดหู้หรือนั่นเป็นสัญลักษณ์ประจำตัวคุณหนูไฮโซไปแล้ว ตอนนี้น้าสาวกำลังนั่งอยู่ในบริษัทชิคซ์เซนส์ ซึ่งแต่เดิมนั้นคือบ้านของญาติสนิท สมาชิกคนหนึ่งในกลุ่ม แต่ทั้งหมดได้นำมาดัดแปลงเป็นออฟฟิศด้วยเงินลงขันกันคนละหนึ่งแสนบาท พร้อมทำการตกแต่งภายในและซื้อเฟอร์นิเจอร์เก่าๆ มาดัดแปลงด้วยฝีมือของพวกเธอเอง โดยเฉพาะเก้าอี้สีชมพูลายคิตตี้ที่คุณหนูไฮโซกำลังนั่งทำท่าเคลิบเคลิ้มอยู่ในตอนนี้

“บัลลี ใครน้ำลายยืดอะ แค่มองแฟนฉันมันผิดตรงไหน”

“ไม่ผิดหรอก ถ้าไม่ทำน้ำลายหยดแถมใส่หนังสือพิมพ์จนเปียกชุ่มแบบนี้”

“คนอย่างกรรมภาไม่เคยทำน้ำลายหก พูดผิดพูดใหม่ได้เนอะ”

มือบางพาดผัวะที่ท่อนแขนเพื่อนรัก ตามด้วยค้อนวงใหญ่ สุคนธรสแก๊งร็องเอดโอยราวกับเจ็บเสียเต็มประดา

“นั่นมือหรือขาหน้ายะหล่อน ฟาดมาได้ ฉันเจ็บเป็นเหมือนกันนะ”

“เจ็บก็ดีแล้วจะได้เลิกกด มาช่วยกันคิดหนอย่ว่าฉันจะใส่ชุดอะไรไปรับ จุนจีตี ชุดสีชมพูที่ฉันใส่ส่วนนั้นดีไหม”

“เธอก็มีชุดอยู่สี่เตียวนั้นละ จะเลือกอะไรอีก ฉันยังจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่ามัน ต่างกันตรงไหน” สุคนธรรสก่อน ทุกคนต่างรู้ว่าลีโปรดของกรรมภาคคือสีชมพู ทั้งถุงมือ เสื้อผ้า กระเป๋า รองเท้า สร้อยคอ ต่างหู เรียกว่าครบเซตเลยทีเดียว

“นียายรส ขึ้นเธอยังแหวะฉัน จะไม่ให้กินขนมด้วย”

กรรมภาเย็นข้าวตังทิพย์ของโปรดของสุคนธรรสไปยั่ว สาวร่างโย่งทำหน้างำ “ใจร้าย แค่นี้ก็ไม่ให้ ไม่พูดก็ได้”

เนตรสีตางค์อมยิ้มในความตลกของสองสาว แม้กรรมภาจะดูเวอร์ไปบ้าง แต่หลายปีที่ผ่านมาเธอก็รู้ว่าเพื่อนรักนั้นมีนิสัยดี คนอื่นอาจจะมองว่ากรรมภา นั้นชอบแต่งตัว เป็นพวกหรูหราไม่ติดดิน แต่สิ่งที่เธอกับเพื่อนอีกสามคนรู้ซึ่ง ยิ่งกว่านั้นก็คือ เพื่อนคนนี้มีน้ำใจ หญิงสาวเปรียบเสมือนกาใจให้คนในกลุ่ม และเวลาที่เธอต้องการคนปลอบ กรรมภาจะทำหน้าที่นั้นได้อย่างดีเยี่ยม

“ชุดอะไรก็สวยทั้งนั้นละ แก้มใส่อะไรก็สวย”

กรรมภาเฝ้าวอกอดเนตรสีตางค์อย่างต้องการขอบคุณ พร้อมฉีกยิ้ม กว้างแบบดีใจสุดขีด

“ขอบคุณนะ เหนือปากหวานจริงๆ ฉันรักเธอ”

“อ้าว สองคนนี่พูดอะไร เลียน...เลียน พอได้แล้ว มาเข้าเรื่องดีกว่า พวกเราสามคนยังตงงานอยู่ จำไม่ได้หรือ”

“เหมรลกี จะให้ทำยังไงละ บริษัทเราเพิ่งเปิดได้ไม่นาน ดีเท่าไรแล้วที่ ตอนนี้นั้นกับกรรณได้งานแล้ว อย่าเพิ่งใจร้อนไปเลย อีกหน่อยก็มีงานเข้ามาเอง ละ ตอนนีบริษัทเราก็กเริ่มเป็นที่รู้จักบ้างแล้ว” สาวไฮโซโต้

“แต่ฉันเบื่อ นังๆ นอนๆ อย่างนี้ทั้งวันจนจะเป็นอ่วยอ่วยแล้ว เมื่อก่อนฉัน เคยอยู่เหนียนขนาดนี้ซะที่ไหน”

กรรมภาตบป้าเพื่อนรักและยื้อไหล่เพื่อนเข้าหาตัว เธอยิ้มเพื่อปลอบใจ เพราะรู้ว่าสุคนธรรสนั้นเป็นผู้หญิงแฉิกที่ฟ

“จะเป็นอ่วยได้ไง ฉันเห็นวันๆ เธอก็ยุ่งอยู่กับการทำเครื่องราง ยันต์ติด

รยยนต์ ยนต์เพาเวอร์พัพเกิร์ล ไหนจะต้องคอยเดินสายกับนายไต่สายอีก พักผ่อนเสียบ้างเถอะ”

“ไม่ต้องมาเปลี่ยนประเด็นเลย คุณไต่ไปเกี่ยวอะไรด้วย”

สุคนธรสค่อนข้างเมื่อโดนเพื่อนรักเหน็บเกี่ยวกับแฟนหนุ่ม หลังจากช่วยชายหนุ่มปราบหมอผีที่คิดร้ายต่อครอบครัวไตรรัตน์ ทั้งคู่ก็ได้รู้ใจตัวเอง จากสาวห้าวสุดซี้ก็ลดทอนลงมาเป็นห้าวน้อยกว่าเดิมนิดหนึ่ง แต่ที่ฟุ้งมาคือ แฟนหนุ่มสุดหล่อที่คอยโทร. เช็กทุกอย่างก้าวแทน แม่หมอคนเก่งทำท่าเหมือนนึกขึ้นได้จึงพูดต่อ

“แล้วนายอุณจืออะไรนั้นจะมาเกี่ยวบิ๊ง”

กรรมภาหุบยิ้มทันทีที่ได้ยินว่า สุคนธรสเปลี่ยนชื่อของชายหนุ่มที่เธอแอบรักเป็น ‘อุณจือ’ ก่อนจะส่งค้อนให้วงใหญ่

“เมื่อไหร่เรียกแฟนฉันว่าอะไรนะยารส” กรรมภาออกจั่ว

สุคนธรสทำหน้าล้อเลียน เพราะคิดว่าเมื่อครูนี้อเพื่อนสาวคงฟังไม่ทันที่ไหนดูหัวเสียด้วย

“ล้อเล่นน่า คิดมากไปได้ ฉันก็พูดเพี้ยนไปนิดๆ หน่อยๆ ขมวดคิ้วอย่างนี้ เตียวตินกาขึ้นไม่รู้ด้วยนะ ทำเป็นขึ้นเสียง ขึ้นให้ไปคนเดียวก็แล้วกัน” สุคนธรสสรุป กรรมภาจึงรีบเอียงหน้าเข้ามาซบปากเพื่อนรักอย่างอ่อนๆ

“อ้าย ไม่ได้นะ ถ้าพวกเธอไม่ไปแล้วใครจะไปเป็นเพื่อนฉันล่ะ เอาเป็นว่าพวกเธอไปสนามบินกับฉันก่อน แล้วขากลับค่อยไปขายของที่ไนต์บาซาร์กันนะๆๆ” กรรมภาอ้อน

สุคนธรสเถียงอย่างใช้ความคิดพร้อมกับแอบเหล่มองเพื่อนรักที่ทำหน้ามึน เนตรสิตางค์มึน

“ก็ได้ เห็นแก่เธอนะ ไม่อย่างนั้นฉันไม่ไปให้เสียเวลาทำมาหากินหรือจะไปสนามบินเป็นหนึ่ง ตกเย็นก็ไปขายของต่อ จะได้หารายได้เข้าบริษัทด้วย”

“ดีจัง ฉันอยากเห็นจุนจิตัวเป็นๆ ว่าจะหล่อขนาดไหน โอ๊ย ฉันต้องเป็นลมแน่ถ้าได้เห็นเขา” กรรมภากระโดดตัวยอยอย่างดีใจพร้อมกับทำหน้าชวนฝัน

“งั้นตกลงตามนี้ วันนี้ฉันจะเร่งผลิตหน้ากากอนามัยสักกี่อันดี ร้อยหนึ่งดีไหม ช่วงนี้ใช้หัวกระบาด ยาหม่องยาดมอีกสักร้อย แค้นก็กวาดเงินเข้ากระป๋

“ได้ไซ้ บริษัทเรายิ่งกระเป๋าแฟบอยู่”

“ว่าแต่เราจะไปกันยังงี้ ถ้าขึ้นให้ลุงชมไปส่งความลับแตกแน่ ถ้าแม่กับป้ารู้ว่าฉันไปออร์รับจุนจีที่สนามบินมีหวังโดนกักบริเวณ แคว้นก่อนเพลอพูดนิดเดียวแม่งอนไม่ยอมพูดต่อเลย”

สุคนธรสกับเนตรลิตางค์สับตาเพื่อนรัก เป็นใครก็คงโกรธที่เห็นลูกสาว บ้าดารา ที่สำคัญการบ้าดาราอย่างกรัสมากนั้นไม่ธรรมดา เพราะเจ้าหล่อนถึงกับฝันว่าจะได้เป็นเจ้าสาวตัวจริงของจุนจีอีกด้วย

“คุณแม่อคงกลัวว่าแก้มจะไปรักนายจุนจีเข้าจริงๆ นะสิ”

“ແหม ก็แค่ชอบ ไม่ได้คิดจริงจังอย่างนั้นสักหน่อย” กรัสมาทบอ้อมแอ้ม

“ให้มันแนเถอะ ฉันกลัวว่าเธอจะถลาลึกจนถอนตัวไม่ขึ้น” สุคนธรสโผล่ขึ้นอย่างตรงไปตรงมา หลายครั้งที่เพื่อนรักสองคนต่างไม่สบายใจ ถ้าหากว่าตัวจริงของดาราหนุ่มคนนั้นไม่เหมือนกับในฝัน คุณหนูไฮโซของเธอจะเป็นอย่างไรบ้าง จะถึงกับบอกหักรักคัดเลยหรือเปล่า

“ไม่หรอก ฉันไม่ได้คิดมากอย่างนั้น”

“ถ้าฉันสรุปว่าเราสามคนนั่งแท็กซี่ไปกัน เราสามคนลงชั้นกัน ไม่ก็ตังค์หรือ” เนตรลิตางค์เสนอ

“เรื่องอะไรต้องลงชั้นด้วย งานนี้ฉันออกให้เอง พวกเธออุตส่าห์ไปเป็นเพื่อนทั้งที” กรัสมาสเสนอเพราะรู้ว่าเพื่อนรักสองคนนั้นมีเงินเก็บไม่มากนัก

“ไม่เอา แก้มออกให้อยู่เรื่อย เราเกรงใจ”

“ก็ได้ ถ้าพวกเธอไม่สบายใจ จันแซร์ก็แซร์ เอ๊ะ! แล้วเจ้าโกลเดนไปไหนอยู่หรือเปล่า พรุ่งนี้จะได้ชวนไปรับจุนจีด้วยกัน”

สาวไฮโซถามถึงกุมารทอง หรือที่บรรดาทำสาวต่างเรียกกันเล่นๆ ว่า โกลเดนเบบี้ ซึ่งแท้ที่จริงแล้วก็คือดวงวิญญาณของเด็กที่อาจารย์ปู่ทำพิธีอัญเชิญวิญญาณมาสถิตอยู่ในรูปหล่อกุมารทองเนื้อเรซิน ทำพิธีปลุกเสกตามตำรา เพื่อเลี้ยงดูไว้ให้คอยช่วยเหลือกิจการงานของท่านเป็นครั้งคราว พอตอนนี้ทำสาวเปิดบริษัทจึงได้อัญเชิญกุมารทองมาช่วย ปกติแล้วทุกวันวิญญาณเด็กตัวน้อยจะมานั่งเล่นนอนเล่นอยู่ในบริษัท พอว่างก็แอบไปหลอกอรวรรณจนแทบจะหัวโกรนอยู่บ่อยครั้ง

“อยู่จำ” เสียงแจ้วๆ ดังมาจากเด็กผมจุกที่นั่งหม่ำไอศกรีมอันเป็นของเล่นสุดโปรด พร้อมทั้งนั่งไขว่ห้างสบายใจเฉิบ

“โน่นไง เรียกบู๊บก็มาบู๊บ”

สาวตาดิถีไปทางต้นตอของเสียงซึ่งอยู่บนโต๊ะทำงาน ปกติแล้วมีแค่เธอ กับญาติพี่น้องที่เห็นร่างของเด็กน้อยผมจุกซึ่งสมัยก่อนสวมใจกระเบนสีบานเย็น แปร้น พร้อมเครื่องทรงทองคำร่ำคาดอก แต่พอพักหลังญาติเชื้อชุดให้ใหม่ ก็เปลี่ยนการแต่งกายเป็นเด็กเร่บโย่ สวมเสื้อยืดกางเกงยีนทันสมัยไม่ต่างจากเด็กยุคปัจจุบัน เจ้ากุมารทองเปรี้ยบเหมือนเพื่อนเล่นยามเหงาของห้าสาว บ่อยครั้งที่ต้องออกไปสืบคดีก็มักจะหนีบเจ้าตัวน้อยติดไปด้วย

“ได้ยินแล้วใช่ไหม เจ้าไกลเดน พรุ่งนี้ต้องไปปรับจูนจิตด้วยกัน” สาวไฮโซออกคำสั่ง

“ใสเจีย...เสียดใจ พรุ่งนี้หนูมีธุระ” เด็กตัวน้อยส่ายหัวไหวๆ พร้อมกับหมุนศีรษะสามร้อยหกสิบองศาหนึ่งรอบเป็นการชั่วคราว

“ธุระ!” กรรรมภาอุทาน “กุมารทองก็มีธุระกับเขาด้วยหรือ”

เด็กน้อยพยักหน้าหงึกๆ แลปลิ้นปลิ้นตายั่ว

“เด็กก็มีธุระได้นะครับคุณพี่แก้ม เอาเถื่อน่า พี่รูปหล่อคนนั้นผมเห็นจนเบื่อแล้ว โดยเฉพาะในฝันเอกซ์ๆ ของพี่แก้ม บรีอ เห็นแล้วตาจะเป็นกุ้งยิง”

“แกว่าใครฝนลามก ไอ้เด็กทะเล่” กรรรมภาแหงเสียงสูง ทำท่าชกลมไล่

“เอาเถื่อน่าแก้ม โกลเดนไม่ไป พวกเราไปแทนก็ได้ อย่าโมโหไปหน่อยเลย” เนตรสีตางค์ปลอบเมื่อเห็นเพื่อนสาวออกจั่ว

“คอยดูนะ แวบ้อยแบบนี้จะฟ้องหลวงลุงว่าอู้งาน จะได้จับลงหม้อเสียดให้เซ็ด”

พอกุมารทองตัวน้อยได้ยินชื่อหลวงลุงก็ยกมือไหว้ปลกๆ

“กลัวแล้วจำ หนูขอไปแค่ครั้งเดียวจริงๆ นะพี่แก้ม ธุระสำคัญมาก” กุมารทองตัวน้อยเน้นคำ “พี่แก้มใจดีที่ชู้ด ทั้งสวยทั้งใจดี”

พอกรรรมภาได้รำบชมหน้อยก็ออกอาการเหลิง น้ำเสียงอ่อนลงทันที

“ก็ได้ แต่ครั้งต่อไปห้ามหาตัวอีกนะ จะให้ช่วยงานเสียดหน่อย” กรรรมภาบ่นมึ่งงำ

“รับรองครับ คราวหน้าพี่แก้มไปไหนหนูไปด้วยแน่ วันนี้ไปก่อนละ บ้ายบาย” พุดจบเด็กผมจุกก็หายวับไปกับตา แม่สาวตาดีจึงพูดแทน

“ไปเสียแล้ว สงสัยกลัวเราจะฟ้องหลวงลุง แผลงจริงแฮะ ปกติชอบวิ่งเล่นอยู่ในบริษัท พักนี้ไปไหนของเขานะ”

“นั่นสิ ฉันก็อยากรู้เหมือนกันว่าพรุ่งนี้เจ้าโกลเดनจะไปไหน”

สามสาวทวนคำ โดยไม่รู้ว่แท้ที่จริงแล้ว วิญญาณเด็กตัวจ้อยกำลังผูกพันอยู่กับใครบางคน...

ภายในที่ทำงานบริษัทต้นสังกัดของนักแสดงชั้นนำของเกาหลี ชายหนุ่มร่างสูงกำลังทอดสายตามองออกไปนอกหน้าต่าง ใบหน้าคมบึ้งตึงอย่างเห็นได้ชัด เมื่อถูกบอสใหญ่เรียกตัวเข้ามาในห้องทำงาน

“ยกเลิกได้ไหม ผมไม่อยากไป” จุนจีเอ่ยเสียงห้วน

“จะไม่ได้ยังไง สัญญาก็เซ็นไปหมดแล้ว ขึ้นทำแบบนี้บริษัทก็เจ๊งกันพอดี” น้ำเสียงนั้นดูห้วนเพราะความหงุดหงิดที่ก่อตัวขึ้น คนนอกอาจจะไม่รู้ว่ที่จริงแล้วพระเอกหนุ่มที่มีฉายาว่า ‘เทพบุตรมายา’ นั้นเอาแต่ใจตัวเองอย่างร้ายกาจ

“ฟังผมบ้างสิครับ ถ้าเป็นทีอื่นผมเคยปฏิเสธเสียที่ไหน แต่มีที่เดียวที่ผมไม่อยากไป นั่นก็คือประเทศไทย ส่วนค่าเสียหายผมรับผิดชอบเอง”

มีอหนาทบโตะอย่างแรงเมื่อจบประโยค สีหน้าของผู้พูดบดบังอย่างเห็นได้ชัด นัยน์ตาวาวโรจน์ด้วยความโกรธ

“นายจะทำเหมือนเด็กเล่นขายของไม่ได้รู้ไหม ละครเรื่องนี้หมายถึงความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ขึ้นรายยกเลิกมีหวังขาดทุนป่นปี้กันพอดี เพราะฉะนั้นนายต้องไป ไม่มีการแคนเชิลอะไรทั้งนั้น”

จุนจีมองบอสใหญ่ตรงหน้าด้วยความหงุดหงิด ร้อยวันพันปีเขากับเจ้านายใหญ่ไม่เคยถกเถียงกันในเรื่องใดมาก่อน ทั้งนี้ก็เพราะตลอดเวลาเขาคิดเสมอว่า ที่เขาก้าวมาถึงจุดนี้ได้ก็เพราะบุญคุณอันล้นเหลือของต้นสังกัด ถึงแม้ว่าการันเทิงของเกาหลีจะมีดารานำใหม่ผุดขึ้นมามากมาย แต่น้อยคนนักที่จะได้รับโอกาสอย่างต่อเนื่อง ไม่อย่างนั้นคงไม่มีชาวดาราคิดสั้นฆ่าตัวตายให้เห็น

อยู่บ่อยๆ เมื่อก่อนเขาเป็นแคพนักงานขายของที่ย่านเมียงดง^๑ และเพราะโชคชะตาถึงได้มีวันนี้

สมัยก่อนตอนครอบครัวเขาย้ายมาอยู่เกาหลีใหม่ๆ ทุกคนต้องกินอยู่อย่างมัยยัถ์ ถึงแม้จะได้เรียนหนังสือตามที่ควรจะเป็น แต่เด็กชายจุนจีไม่เคยมีเสื้อผ้าดีๆ หรือของใช้ฟุ่มเฟือย เมื่ออย่างเข้าสู่วัยรุ่นบังเอิญได้เจอกับเอเจนซีและได้พบกับผู้บริหารระดับสูงของเคบีเอสทีวี ชื่อเสียงเขาจึงโด่งดังราวกับพลุแตกมาจนถึงทุกวันนี้

“แต่ว่า...”

“ฉันรู้ว่าทำไมนายไม่อยากไปเมืองไทย” บอสใหญ่โพล่งขึ้น

“ไม่เกี่ยว มันไม่เกี่ยวกับเรื่องนั้น”

“จะไม่เกี่ยวได้อย่างไร ฉันรู้จักนายดี อย่าให้เรื่องในอดีตมาทำให้เสียโอกาสสิ นายไม่อยากไปเมืองไทยเพราะไม่อยากเจอย่า ถ้าฉันไม่ต้องไปหาสิ ทำงานของนายไปแล้วก็ลืมเรื่องครอบครัวเสีย ตอนนี้นายไม่ใช่คนธรรมดา แต่คือ ปาร์คจุนจี ดาราที่มีชื่อเสียง สปีริตของดาราต้องทำได้ทุกอย่าง”

ใบหน้าคมกรีดขึ้นอย่างเห็นได้ชัด การลืมความหลังมันไม่ใช่เรื่องง่าย ตัวเขาเองเท่านั้นที่รู้ว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตช่างเจ็บปวดเหลือเกิน ภาพตอนที่ผู้เป็นย่าไล่สามพ่อแม่ลูกออกจากบ้าน จุนจีจำได้แม้กระทั่งความรู้สึกที่ตัวเองเดินโซเซขาล้นออกมาจากบ้านด้วยความเจ็บปวด มือเล็กกำแน่นจนเล็บจิกลงไปบนฝ่ามือ เขากัดริมฝีปากจนแทบห้อเลือดด้วยซ้ำ และประโยคสุดท้ายที่ย่าพูดเขาไม่มีวันลืม

‘ไปให้พ้น ฉันเกลียดแกทุกคน’

ถ้อยคำนั้นย้ำซ้ำๆ ราวกับจะตอกกลีกลงไปในจิตวิญญาณ และทำให้ผู้ชายซึ่งหล่อเหลาราวกับเทพบุตรอย่างเขามีหัวใจที่แสนจะเย็นชา ถึงแม้บ่อยครั้งที่เขาต้องสวมหน้ากากแสร้งว่าตัวเองรักและเอาใจใส่แฟนคลับมากแค่ไหน แต่ทุกอย่างที่เกิดขึ้นก็เป็นแค่การจัดฉาก ไม่ว่าจะเป็นการวางตัว คำพูด หากในความเป็นจริงแล้วปาร์คจุนจินั้นกลัวความรัก เขาไม่อยากถูกรัก ขณะเดียวกันก็ไม่

^๑ เมียงดงเป็นย่านช้อปปิ้งของเกาหลี คล้ายสยามสแควร์เมืองไทย

พร้อมจะรักและผูกพันกับใคร เพราะการถูกปฏิเสธจะทำให้เขาเจ็บปวดมากกว่าเดิม
“ผมลืมไปหมดแล้ว ทำไมที่จะต้องยกเรื่องนี้มาพูดอีก”

บอสหนุ่มผู้ซึ่งเป็นเหมือนเพื่อนและพี่ชายลูกจากเก้าอี้ทำงานมาหา เขา
วางมือบนบ่าเพื่อปลอบ

“นายหลอกตัวเองได้แต่หลอกฉันไม่ได้หรอก เอาเถอะ กลับไปคุยกับพ่อแม่
นายเสีย บอกเขาว่ามะรืนนี้นายจะไปเมืองไทย อย่าคิดบิดพลิ้วเด็ดขาด เพราะ
บริษัทไม่ยอมปล่อยแน่ ละครเรื่องนี้เป็นโครงการกระชับสัมพันธ์ระหว่างประเทศ
ของชูเองก็ไปด้วย นายสองคนต้องช่วยกันทำให้ละครเรื่องนี้โกยเรตติ้งให้มาก
ที่สุด”

บอสใหญ่เอ่ยชื่อของดารานู๋อีกคน จนจีถึงกับหน้าเครียด แต่เพียง
ครู่เดียวเขาก็ทำราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“ก็ได้ครับ ผมมันเป็นลูกจ้างบริษัทนี่ นายสั่งยังงี้ก็ต้องทำ ถึงแม้จะ
ไม่เต็มใจก็ตาม”

บอสใหญ่ตบบ่าแรงๆ แล้วหัวเราะร่วนเมื่อโดนคอนแคะ

“ถึงเป็นลูกจ้างแต่ก็เป็นลูกจ้างกิตติมศักดิ์นะโว้ย ไม่ต้องมาเล่นลิ้นเลย
วันนี้นั้นให้กลับบ้านเร็ว เชื้อฉันเถอะว่าป่านนี้พ่อนายต้องรอคุยกับนายอยู่แล้ว
คนที่ดีใจที่สุดที่นายไปเมืองไทยคราวนี้ไม่ใช่ฉัน รู้เอาไว้ด้วย”

จนจีสบตาชายหนุ่มตรงหน้าพร้อมกับพยักหน้ารับคำ ทำไมเขาจะไม่รู้ว่า
สิ่งที่บิดากำลังจะบอกนั้นคืออะไร แต่เขาก็ตั้งใจไว้กับตัวเองแล้วว่าไม่ว่าจะเกิด
อะไรขึ้น เขาจะไม่มัวแหว่ไปหาผู้หญิงใจร้ายอย่างย่าเด็ดขาด จนจีตั้งปณิธาน
กับตัวเอง

บ้านหลังใหญ่ดูอบอุ่นและสบายตั้งอยู่ในเขตชานเมืองของกรุงโซล
ทั้งหมดนี้สร้างมาจากน้ำพักน้ำแรงของนักแสดงหนุ่ม ตอนนั้นฐานะจนจีเมื่อเทียบกับ
คนอื่นเรียกได้ว่าเป็นระดับมหาเศรษฐีเลยทีเดียว รายได้ที่ได้จากการเล่นซีรีส์
เป็นกอบเป็นกำ โดยเฉพาะเรื่องล่าสุดที่เพิ่งออกฉาย เรตติ้งพุ่งกระฉูดและมีการ
ซื้อลิขสิทธิ์เพื่อไปเผยแพร่ยังต่างประเทศ จนจีต้องเดินสายโปรโมตละครทั้งที่
เกาหลี ไต้หวัน และญี่ปุ่น โดยเฉพาะที่สุดท้าย ชื่อเสียงเขาโด่งดังพอๆ กับ

เบียงจุน^๒ เลยทีเดียว เขามีแฟนคลับมากมายในญี่ปุ่น สมุดภาพที่บ้านก็รูปถ่ายในอิริยาบถต่างๆ รวมถึงประวัติส่วนตัวของดารานุ่มนั้นขายดีเป็นเทน้ำเทท่า งานมีตติงที่เพิ่งจบลงไปก็มีแฟนคลับไปร่วมงานกินห้าพันคน

จุนจีจอตลอดสปรตคันทรูที่โรงรถและเดินตรงเข้าไปในบ้าน เมื่อไปถึงห้องรับแขกสไตล์โมเดิร์น เขาก็เห็นบิตานั่งรออยู่

“มาแล้วหรือ พ่อกำลังรอแกลอยู่พอดี”

เกรียงไกรเอ่ยทักลูกชายเป็นภาษาไทยพร้อมกับดิงลูกชายมานั่ง แม้จะใช้ชีวิตอยู่ในเกาหลี แต่สิ่งที่ผู้เป็นพ่อพร่ำสอนก็คือ ลูกชายต้องพูดไทยได้ ยามอยู่บ้านเขามักสนทนากับลูกชายเป็นภาษาไทย นอกจากนี้เกรียงไกรยังจำจุนจีมาสอนให้จุนจีอ่านและเขียนภาษาไทยได้อย่างคล่องแคล่วอีกด้วย แม้สีของผู้เป็นภรรยาจะพยายามทัดทาน แต่เกรียงไกรก็ยังไม่เปลี่ยนใจ

“พ่อมีอะไรกับผมหรือเปล่าครับ ผมต้องรีบไปเก็บของ” จุนจีตอบ

“พ่อได้ข่าวว่าแจะไปเมืองไทยใช่ไหม” เกรียงไกรถามขึ้นทั้งที่รู้อยู่แล้ว

“ครับ สองเดือน” จุนจีตอบเสียงเรียบ พยายามปั้นหน้าให้ดีที่สุด

“ถ้ามันแจะช่วยแะไปหาย่าเขาหน่อยได้ไหม”

ใบหน้าคมคายซึ่งทันทีที่ได้ยินประโยคนั้น ถึงแม้จะรักบิดามากแค่ไหน แต่คงมีเพียงเรื่องเดียวที่เขาทำให้ท่านไม่ได้

“ผมทำไม่ได้ครับพ่อ”

ชายหนุ่มโพล่งขึ้นแทบจะทันทีเหมือนไม่ทันได้คิดด้วยซ้ำ เกรียงไกรถึงกับถอนหายใจพริตด้วยความหนักใจ

“ทำไมถึงทำไม่ได้ ถึงยังงี้เขาก็เป็นย่าของลูกนะ เรื่องมันก็ผ่านมามากหลายปีแล้ว แจะโกรธคุณย่าไปตลอดชีวิตเลยหรือไง” เกรียงไกรดิง

“ผมไม่ควรโกรธหรือครับ ในเมื่อเธอไม่ได้เห็นผมเป็นหลานด้วยซ้ำ เธอไล่ผม บอกว่าเกลียดเราสามคน แล้วพ่อยังจะติดต่อไปอีกทำไม” จุนจีโพล่งขึ้น เขารู้ดีว่าตลอดหลายปีที่ผ่านมา เกรียงไกรมักจะเขียนจดหมายไปถามไถ่

^๒ เบียงจุน เป็นดารากเกาหลีที่แสดงซีรีส์ชื่อว่า Winter Love Song ซึ่งโด่งดังมาก เป็นหนึ่งในซีรีส์ที่ดูที่ฮอตที่สุดของเกาหลี

สารทุกข์สุกดิบของผู้เป็นย่าอยู่เสมอ แม้ไม่ได้รับการตอบลัคนับแต่ก็ยังไม่ย่อท้อ เกรียงไกรเคยบอกเสมอว่า ตัวเขาเองเป็นลูก มีหน้าที่กตัญญูต่อผู้ให้กำเนิด แต่สิ่งที่พิมพ์พิลาศขอ้นเขาไม่อาจทำได้ เขาไม่อาจทิ้งลูกเมียและเดินทางกลับไปเมืองไทย จึงได้แต่ใช้ชีวิตอยู่ด้วยความรู้สึกผิดราวกับลูกอกตัญญู

“ยังงี้เธอก็เป็นแม่ของพ่อ เป็นคุณย่าของแวนะจุนจี ย่าเป็นคนรั้น ถ้าย่าได้รู้จักแม่ของแกมากกว่านี้สักนิดคงจะเข้าใจ ทุกอย่างเพราะพ่อผิดเอง” เกรียงไกรเอ่ยเสียงเศร้า

“อย่า...” จุนจีตะคอก “อย่าพูดว่าพ่อผิดเด็ดขาด ถ้าพ่อขึ้นพูดอีกคำว่าพ่อผิดที่แต่งงานกับแม่ ผมจะโกรธพ่อ”

เกรียงไกรเดินเข้าไปจับไหล่ลูกชายและบีบเบาๆ

“พ่อไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น พ่อไม่เคยเสียใจที่แต่งงานกับแม่ ก็แค่เสียidayที่พยายามน้อยไปนิด ถ้าตอนนั้นเราไม่ลำบากเพราะต้องเร่งสร้างครอบครัว พ่อคงจะพาแกกลับไปเมืองไทยบ่อยๆ เพื่อขอโทษย่า สักวันท่านต้องเข้าใจ แต่ที่เราหายไปนานเขาก็เลยโกรธ”

“ไม่จริงหรอก ผู้หญิงคนนั้นไม่มีเหตุผลอะไรทั้งนั้น ก็แค่คนแก่เอาแต่ใจตัวเอง ไร้สาระ พ่อเลิกพูดถึงดีกว่า ผมจะไปเก็บข้าวของแล้ว” จุนจีตัดบท

เกรียงไกรถอนหายใจยาว มือที่เคยจับที่หัวไหล่ตกลงข้างตัว เขาเอื้อมไปหยิบกล่องเครื่องประดับที่วางอยู่บนโซฟาและยัดใส่มือลูกชาย

“กล่องนี้พ่อฝากให้คุณย่า แกจะไปหรือไม่ก็ตามใจ แต่อยากให้รู้ไว้ว่ามันเป็นคำขอร้องของพ่อและก็แม่แกด้วย ถ้าแกทำสำเร็จ พ่อจะได้ตายตาหลับ”

เมื่อเห็นว่าลูกชายใจแข็งเหลือเกิน เกรียงไกรก็ยกความตายขึ้นมาขู่ จุนจีมองกล่องเครื่องประดับอย่างกระอักกระอ่วน เขาดึงกล่องนั้นไปจากมือเกรียงไกร จนเกือบจะเป็นกระชาก สีหน้าบึ้งตึงเมื่อรู้ว่าผู้เป็นพ่อใช้เรื่องนี้มาบังคับ

“ผมไม่รับปากนะว่าจะถึงมือย่าหรือเปล่า เพราะคิดถ้าละครผมยุ่งมาก ผมไปเก็บของก่อนนะพ่อ”

เกรียงไกรมองตามแผ่นหลังของลูกชาย สีหน้าเคร่งเครียด ภาวนาให้ฟ้าเบื้องบนช่วยดลบันดาลให้ลูกชายลดทิฐิและปรับความเข้าใจกับพิมพ์พิลาศด้วยเถอะ เพราะอย่างน้อยตัวเขาเองจะได้ไม่รู้สึกผิดไปตลอดชีวิต

๓

บรรยากาศในงานศพวันนี้คลาคล่ำไปด้วยแขกผู้มีเกียรติมากมาย เพราะมันคืองานศพของพิมพ์พิลาศ หญิงไฮโซชื่อดังซึ่งเป็นที่รู้จักกันทุกวงสังคม เนื่องจากเป็นเจ้าของโครงการคอนโดฯ สุดหรูริมแม่น้ำเจ้าพระยา นอกจากห้องพักกลางกรุงแล้ว เธอยังมีโครงการหมู่บ้านจัดสรรในต่างจังหวัดที่มีชื่อเสียงหลายแห่งเช่นภูเก็ตและเชียงใหม่

นับตั้งแต่สูญเสียสามีไปด้วยโรคมะเร็ง พิมพ์พิลาศก็คร่ำหวอดอยู่ในวงการไฮโซ ภาพของหญิงอายุ ๖๕ แต่แต่งตัวเปรี้ยวกระชากวัย โกรกผมจนเป็นสีดำสนิท แต่งหน้าจัด สวมเสื้อผ้าแฟชั่นเปิดหน้าเว้าหลังเรียกเสียงฮือฮาได้จากทุกคนแม้จะอายุเลยเลขหกมาแล้ว แต่ที่เป็นข่าวดังตามหน้าหนังสือพิมพ์อยู่เกือบสัปดาห์ก็คือตอนที่เธอตัดสินใจแต่งงานกับชายหนุ่มอายุคราวลูก ทั้งสองอายุห่างกันถึงสามสิบปี ฝ่ายชายเป็นแค่นักบัญชีที่ไต่เต้าขึ้นมาเป็นถึงผู้จัดการบริษัท แต่หลังจากหนึ่งปีผ่านไป พิมพ์พิลาศก็ได้ลงข่าวหน้าหนึ่งอีกครั้ง เมื่อตำรวจพบศพเธออยู่ในเรือนกล้วยไม้

สภาพของหญิงสูงวัยตอนที่ตำรวจไปพบมีใบหน้าม่วงคล้ำโดยเฉพาะริมฝีปาก ปลายนิ้วทั้งสิบจิกและตะกุยพื้นจนหนังถลอกไปหมด รวาก็บว่าก่อน

เสียชีวิตเจ้าตัวคงทรมานทรมายจากการขาดอากาศเนื่องจากกล้ำเนื้อหายใจเป็นอัมพาตและพูดไม่ได้ ใบหน้าซึ่งผ่านการศัลยกรรมมาหลายครั้งบิดเบี้ยวหาความสวยแทบไม่เจอ ลิ้นดันออกมาจากตรงช่องปาก นัยน์ตาเหลือกลาน ตรงคอด้านขวามีรอยเขียวสองรอยและมีเลือดซึมออกมา ทางนิติเวชลงความเห็นว่าเธอถูกทุบพิชกัฏ พิฆของมันแล่นเข้าสู่หัวใจในทันทีทำให้เจ้าตัวเสียชีวิตในเวลาอันสั้น

งานสวดศพเริ่มขึ้นตอนหกโมงเย็น แยกหรีอเริ่มทยอยมาในงาน แม้หญิงสวยวัยจะเสียชีวิตไปแล้วแต่ก็ยังมีคนมากมายที่คิดถึงเธอ แต่จะในแง่ดีหรือแง่ร้ายไม่อาจรู้ได้ ในงานจึงทั้งมีนักข่าวรวมถึงพวกคุณหญิงคุณนายที่มาเคารพศพ แต่คนที่เป็นเป้าสนใจคือสามีนุ่มในชุดสูทสีดำสนิท ใบหน้าคมสันหล่อเหลา คิ้วเข้มรับกับสันgramแข็งแรง เขาสวมแว่นสายตารอบทอง ใบหน้าซีดเขียว บ่งถึงว่ากำลังอยู่ในภาวะเศร้าโศกมากเพียงใด เมื่อเห็นหญิงร่างอวบเดินเข้ามาในงานอดิเทพก็ลุกขึ้นไปต้อนรับ เขาตรงเข้าพยุ่คุณหญิงสมศรีซึ่งให้เกียรติมาเป็นประธานในพิธีวันนี้

“เชิญครับ ขอบคุณมากนะครับคุณหญิงที่สละเวลามา ผมซาบซึ้งใจจริงๆ”

แขกซึ่งเป็นสตรีร่างท้วมแต่แต่งกายน่านสมัย โดยเฉพาะใบหน้าที่มองก็รู้ว่าผ่านการตึง ยก กระชับ นับครั้งไม่ถ้วน เธอพูดพร้อมกับยกผ้าซับน้ำตาที่หยดแหมะๆ อดิเทพประนมมือไหว้อย่างนอบน้อม

“เสียใจด้วยนะ คุณพิมพ์ไม่น่าเลย วันก่อนยังเห็นกันอยู่ลัดๆ พี่ฟังข่าวแล้วยังใจหายเลย”

“ต่อแหละ นังสมศรี แกเกลียดฉันอย่างกับอะไรดี แล้วมางานทำไม”

เสียงจากร่างเลือนรางซึ่งยืนอยู่ไม่ไกลจากคนทั้งคู่เท่าใดนัก แต่ต่างกันตรงที่ว่า ตอนนั้นเจ้าของร่างเป็นแค่วิญญาณที่ล่องลอยไม่ยอมไปผุดไปเกิด เพราะจิตที่ห้วงหาผูกพันอยู่กับความแค้น โทสะ โมหะจิต ทำให้เธอต้องวนเวียนอยู่ตรงนี้ด้วยความเจ็บปวด

“ใช่ครับ ผมเองก็ใจหาย ถ้าวันนั้นผมเข้าไปเป็นเพื่อน บางทีพี่พิมพ์อาจจะไม่โดนงูกัดตายก็ได้ ผมผิดเอง”

“อย่าโทษตัวเองเลยจ้ะ ดวงคนจะไปทำยังงี้ได้ ถือว่าคุณพิมพ์ทำบุญมา

แค่นี้ คุณก็ทำใจเสียเออะนะ ยังหนุ่มยังแน่นจะจมอยู่กับความทุกข์ไม่ได้ ต้องก้าวต่อไป”

“ครับ ผมก็พยายามทำใจ แต่มันยากจริงๆ ครับคุณหญิง” อติเทพเอ่ยเสียงเศร้า

“โอ้พ่อคุณ น่าสงสาร เทพผมไปเออะนะ ได้ทานข้าวบ้างหรือเปล่าจะเนี่ย ระวังจะไม่สบายล้มเจ็บไปอีกคนนะ”

เมื่อวอดูมเตะลงบนท่อนแขนชายหนุ่มพร้อมกับบีบเบาๆ ทำทางเหมือนกับจะปลอบใจ แต่แวตากลับลับดูวาวับอย่างประหลาด อติเทพก้มหน้า แต่แล้วเสียงจากรังโปร่งใสที่อยู่ด้านข้างก็โพล่งขึ้นอีกด้วยความหึงหวง

“เอามือของแกออกจากแขนเทพเดี๋ยวนี้ ไม่ต้องทำมาเล่นละคร ฉันจะอ้าว”

วิญญาณในชุดเดรสสีมะกอกชุดเดียวกับที่เธอสวมใส่ในวันที่เสียชีวิต ตะคอก เธอยืนกำหมัด ขบกรามแน่นด้วยความเคียดแค้น แต่สุดท้ายแล้วทุกอย่างก็สูญเปล่า เมื่อเธอเป็นแค่กลุ่มพลังงานที่ไม่สามารถก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงใดๆ ได้ ต่างจากแต่ก่อนที่เธอคือผู้ชี้เป็นชี้ตายให้ทุกคน ในวันที่หมดลมหายใจ พิมพ์พิลาศถึงเพิ่งเข้าใจว่าทุกอย่างล้วนอนิจจัง

“ไม่ต้องห่วงครับ ผมไม่เป็นไร”

“แต่พี่เป็นห่วง”

คุณหญิงสมศรีเตะมือลงบนท่อนแขนชายหนุ่มอย่างปลอบโยน เขาพยักหน้าพร้อมกับพุงแขนแขกผู้มีเกียรติให้เดินไปนั่งโซฟาตัวหน้าสุดในฐานะประธานของงาน เขากมกมายต่างมองชายหนุ่มที่มีกิริยาสุภาพเรียบร้อยด้วยความชื่นชมราวกับจะบอกว่า อติเทพได้พิสูจน์ตัวเองแล้วว่าสิ่งที่เขามอบให้หญิงสูงวัยที่ล่องลับไปแล้วคือความรักที่แท้จริง

“นั่งก่อนนะครับ ประเดี๋ยวผมจะให้คนยกน้ำมาเสิร์ฟ”

“ไม่เป็นไรหรอกจ้ะ พี่เพิ่งทานมายังไม่หิว ตอนนี้ทุกอย่างเรียบร้อยดีหรือยัง”

คุณหญิงสมศรีหมายถึงคดี ซึ่งตอนแรกเจ้าหน้าที่ตำรวจเรียกคนในบ้านไปสอบถามธรรมเนียม เพราะถือว่าเป็นการตายผิดธรรมชาติ แต่พอสุดท้ายผลสรุปออกมาว่าพิมพ์พิลาศถูกงูกัด ทุกคนก็พ้นข้อสงสัย

“ก็เรียบร้อยแล้ว วันก่อนผมไปให้การที่โรงพัก มะรีนนี้นางหนายก็จะดำเนิน

เรื่องทั้งหมด”

“ดีแล้วละ บริษัทที่ต้องการคนทำงาน ขึ้นบ่อยไว้นาน ทุกอย่างที่คุณพิมพ์สร้างมากับมือจะเสียหายหมด ได้คุณดูแลและพัฒนาบริษัทให้รุ่งเรือง เธอคงจะดีใจมาก”

“แต่ผมยังทำใจไม่ได้เลยครับ ยังไม่อยากทำงานทำการอะไรเลย อันที่จริงผมอยากจะตายตามพี่พิมพ์ไปด้วยซ้ำ ผมฝันถึงพี่พิมพ์ทุกคืน”

อติเทพพูดด้วยตาแดงๆ พิมพ์พิลาศมองสามีหนุ่มด้วยความสงสาร

“ว้าย พุดแบบนี้ได้ยังงั้นจะ ไม่เป็นมงคล รูปหล่ออย่างเทพตายไปเสียตายของแยะ”

อติเทพเลิกคิ้วมองหน้าสมศรีแล้วก็อ้าปากค้าง ส่วนหญิงสูงวัยเมื่อรู้ตัวว่าหลุดปาก เธอจึงแส้รงกลบเกลื่อน

“พี่หมายถึงอย่าทำอย่างนั้นเด็ดขาด พิมพ์คงเสียใจแยะ เขาเคยบอกพี่นะว่ารักเทพมาก ตอนนั้นบอกตามตรงว่ายังไม่ค่อยเชียว แต่ตอนนี้พี่เพิ่งรู้ว่าคิดผิด พิมพ์โชคดีเหลือเกินที่ได้สามีดีๆ”

“โกหก แกจ้องจะงาบสามีฉันต่างหาก ไปให้พ้นนักร้าน”

เสียงที่ดังแว่วมาในความมืดโพล่งขึ้นอีก การปลดปล่อยพลังงานและความโกรธส่งผลให้ร่างของเธอเลือนรางยิ่งกว่าเดิม ร่างซึ่งเป็นแค่กลุ่มพลังงานเอื้อมมือไปหมายจะหักคอสมศรีด้วยความแค้น สมัยมีชีวิตเธอกับสมศรีนั้นคอยเหน็บแนมกันอยู่เสมอๆ เพราะอีกฝ่ายอิจฉาที่เธอสวยกว่า ได้สามีหล่อกว่า แต่ตอนนี้แม้จะอยากหักคออีกฝ่ายใจจะขาดแต่กลับทำไม่ได้ มีอวบอุมทะลุผ่านร่างกายสมศรีไป เธอตะกุกตะลั่นใส่หน้าหญิงสูงวัยอีกหลายครั้งแต่ก็คว้าน้ำเหลว ไม่ว่าจะพยายามสักแค่ไหนก็ไม่สามารถทำตามใจได้เลยเนื่องจากอยู่คนละภพแล้ว

“ผมรู้ครับ ทุกคนคิดว่าผมจะหลอกเอาสมบัติพี่พิมพ์ บอกตามตรงว่าผมไม่ต้องการอะไรของพี่พิมพ์เลยสักนิด ผมรักพี่พิมพ์ด้วยความบริสุทธิ์ใจ”

“พี่รู้จะ ว่าแต่หนายความเขาจะเปิดพินัยกรรมเมื่อไหร่กัน”

“อีกสามวันครับ ผมว่าจะเชิญคุณพี่มาร่วมเป็นสักขีพยานด้วยครับ คนอื่นจะได้ไม่ครหา”

หญิงร่างอวบพยักหน้า เธอกับครอบครัวนี้สนิทกันมานานแล้ว เรื่องแค่นี้ถือว่าช่วยกันได้

“ยินดีเลยจ้ะ สำหรับเทพแล้ว ขอให้บอกก็แล้วกัน นี่เบอร์โทรศัพท์ที่พี่นะ มีอะไรโทร. หาได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงเลย พี่ไม่เคยปิดมือถือ คิดว่าพี่เป็นพี่พิมพ์ก็ได้” สมศรีส่งสายตาจำเริญพร้อมกับทอดสะพานคอนกรีตเสริมใยเหล็กมาให้ “ไม่ต้องห่วง เทพไปดูแลคนอื่นเถอะ พี่อยู่ได้”

“ขอบคุณครับพี่”

อติเทพประนมมือไหว้แล้วเดินกลับไปรับแขกคนอื่นต่อ ปล่อยให้หญิงร่างอวบสร้างวิมานกลางอากาศเพียงลำพัง

“หล่อจริงเลย เทพนี่ น่าเสียดายจริงๆ ทำทำไมไม่เป็นของเราบ้างหน้า”

“แกไม่มีสิทธิ์ เขาเป็นของฉัน”

เสียงตะคอกดังขึ้น ตอนนี้สภาพของพิมพ์พิลาศดูน่ากลัวอย่างบอกไม่ถูก นัยน์ตาเป็นสีแดงจางราวกับเลือดเพราะความอิจฉาที่กัดกร่อนภายในใจ หญิงสูงวัยกำมือแน่นด้วยความเคียดแค้น ไม่ว่าจะทำอย่างไรก็ตามหาความคิดของเธอก็เป็นแค่เพียงธาตุอากาศ เพราะอะไรผู้หญิงซึ่งมีทุกอย่างไว้ในกำมืออย่างเธอถึงต้องมาตายในช่วงชีวิตที่กำลังรุ่งเรืองสุดขีด พิมพ์พิลาศพิมพ์พาดผ่านลำคอ

“ทำไมฉันต้องตายด้วย ไม่ยุติธรรมเลย ทำไม”

ครึ่งชั่วโมงต่อมาการสวดอธิษฐานก็เริ่มขึ้น ร่างโปร่งใสของหญิงสูงวัยนั่งหน้าบั๊ตติงอยู่ตรงเก้าอี้แถวหน้าทั้งที่เป็นแค่วิญญาณ ความคิดของเธอไม่ได้จดจ่ออยู่กับบทสวดที่ทุกคนกำลังพยายามอุทิศส่วนกุศลมาให้เลยแม้แต่อย่างใดตรงกันข้าม กลับเพ่งไปยังสาเหตุที่ทำให้เธอต้องกลายเป็นพวกลัทธิเวสเทิร์น

คงไม่มีใครรู้หรือกว่าสิ่งที่เธอเห็นก่อนตายนั่นคืออะไร พิษงูที่ตรงเข้าเล่นงานระบบประสาททำให้หนังตาตกจนลืมไม่ขึ้น ภาพที่เห็นอยู่เบื้องหน้าจึงรางเลือน เธอจำได้แต่เพียงว่าเจ้าคนอำมหิตนั้นเป็นผู้หญิงจากรองเท้าส้นสูงที่สวมใส่ ในระหว่างที่กล้ำเนื้อหายใจเป็นอัมพาตนั้น เธอพูดไม่ได้ สองมือพยายามดิ้นรนและไขว่คว้าหาทางรอด แต่สิ่งที่บุคลิกปริศนาทำช่างโหดร้ายนัก เพราะมันยืนดูเธอหมดลมหายใจไปต่อหน้าต่อตา คงเพราะมีห้วงหลังจากวิญญาณ

ปลิดปลิวออกจากร่าง พิมพ์พิลาศจึงเลือกที่จะเร่ร่อนอยู่ในภพภูมินี้แทนการไปสู่ดินแดนหลังความตายตามปกติ เธออยากให้คนอื่นรู้ว่าตนถูกฆาตกรรม แต่เพราะเป็นแค่วิญญานทำให้มีอำนาจทำอะไรก็ได้ตั้งใจ

เมื่อพระสวดจบ มัคณายกก็ทำการกรวดน้ำมาให้ พิมพ์พิลาศชนลูกชู้เมื่อได้รับกุศลจิต แต่เพราะจิตใจยังวนเวียนกับความโกรธเกลียดทำให้ไม่อาจได้รับผลบุญมากเท่าที่ควร ใบหน้าอวบอุมยังเต็มไปด้วยความเคร่งเครียด มือหนาในสภาพโปร่งใสแต่ละงบนบาทหึงสูงวัย

“ไปกันเถอะครับแม่ อยู่ที่นี่ไปก็คงไม่มีประโยชน์” เขาคือวิญญานของชายวัยกลางคนอายุประมาณสี่สิบ สวมสูทสีเทาดูภูมิฐาน ใบหน้าเต็มไปด้วยความเศร้า

“ฉันไม่ไป ฉันจะอยู่หักคอพวกมัน ไอ้คนที่มันเอามาปล่อยในเรือนกล้วยไม้ต้องได้รับผลกระทบ มันทำให้ฉันต้องเป็นอย่างนี้”

พิมพ์พิลาศกัดฟันกรอดๆ เพราะความโมโห ทำให้ใบหน้าซึ่งเคยมีเค้าความงามแปรเปลี่ยนไป ผลของโทสจริตทำให้ใบหน้ายิ่งดูเซียวคล้ำ ไร้สง่าราศี ร่างกายเริ่มมีกลิ่นเหม็นชวนสะอิดสะเอียน กำรถึงกับถอนหายใจเมื่อเห็นสภาพของมารดาบังเกิดเกล้า

“สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม ถึงพวกเราจะเดินร่นต่อไปก็ไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้น คุณแม่น่าจะปล่อยวางเสียบ้างนะครับ วิญญานจะได้ไปสู่สุคติ”

“เรื่องอะไรฉันจะต้องปล่อย ฉันไม่ยอมหรอก ต้องสืบหาความจริง”

กำรถอนหายใจอย่างเหนื่อยอ่อน ตอนมีชีวิตพิมพ์พิลาศก็เป็นคนดีร้อนพอกลายเป็นวิญญานก็ยังไม่ทิ้งนิสัยเดิม ชีวิตของเศรษฐินีผู้เพียบพร้อมแต่จริ่งแล้วมีแต่ความเงิบเหงา ยิ่งเป็นคนขี้หงุดหงิดก็ยิ่งทำให้ทุกคนเข้าหน้าไม่ติด แต่พอแต่งงานกับสามีต่างวัยก็ยังมีปัญหา

พิมพ์พิลาศรักลูกชายคนรองมาก เมื่อทะเลาะกันและต้องไล่ลูกชายออกจากบ้าน จิตใจก็ไม่เคยเป็นสุข ตลอดหลายปีที่ผ่านมาแต่กำรที่อยู่ใกล้ชิด

“แม่จะบอกคนพวกนั้นได้ยังไง ตอนนี้ไม่มีใครได้ยินเราแล้ว จะบอกคนอื่นได้ยังไงว่าเราถูกฆาตกรรม”

พิมพ์พิลาศยืนกำมือแน่นด้วยความแค้นจัด ใบหน้าบูดบึ้งด้วยความโมโห

“ต้องมีทางลี ต้องมีไอ้หมอดีหรือคนทรงคนไหนที่ได้ยินพวกเรา ฉัน
ต้องการให้เจอ ฉันจะเรียกร้องความยุติธรรมคืนมา”

“ไอ้ความยุติธรรมนี่มันหน้าตาเป็นยังไงคร้าบ หล่อเหมือนหนูหรือเปล่า”
เสียงจากเด็กผมจุกดังขึ้น เขาแต่งกายด้วยเสื้อยืดกางเกงยีนทำส่วนเหมือนเด็ก
ฮิปฮอป ผมซอยสั้นใส่เจลหลากสีราวกับสีรุ้ง สีหน้ายิ้มแย้ม วิญญาณสองตนจึง
หันไปมองร่างโปร่งใสที่นั่งอยู่บนฝ่ามือพาลงยักคิ้วแบบทะเล้น

“เกาพูดกับใคร” พิมพ์พิลาศตะคอก

“อ้าว จะมีใครเสียอีกล่ะ ที่นี่ก็มีแค่หนูกับลุงคนนี่ หนูยังเด็ก ส่วนลุงคนนี้
ก็แค่ลีลิบกว่าดังนั้นคนที่แก่ที่สุดก็คือย่าไง” กุมารทองยักคิ้ว ลากเสียงยาว น้ำเสียง
ราวกับว่าพิมพ์พิลาศนั้นแก่เสียเต็มประดา หญิงสูงวัยจึงทนไม่ได้ แม้จะมีอายุถึง
หกสิบห้าปีแล้วแต่ภาพลักษณ์ก็ยังดูสาวอยู่

“ใครย่าแก ฉันไม่เคยมีหลาน อย่ามาเรียกชู้ชู้วะ”

“อย่าเพิ่งหงุดหงิดสิครับคุณย่า” กุมารทองเน้นคำ “แค่นี้ก็ต้องมีน้ำให้ด้วย
เดี๋ยวตื่นมากี่ขึ้นกันพอดี ก่อนตายย่าเพิ่งไปตั้งหน้ามาไม่ใช่หรือ ไหนดูซิ”

วิญญาณเด็กชะโงกหน้าเข้าไปดูในโลง หัวเราะร่วน ท่าที่เย็นอยู่ข้างๆ
กลั่นหัวเราะ เมื่อครุ่นับรพยาการยังตึงเครียด แต่พอมีเจ้าเด็กตัวน้อยเข้ามา
พิมพ์พิลาศก็เหมือนลืมความแค้นไปครู่หนึ่ง หันมาเถียงกับเด็กแทน

“ปากดีนัก แกเป็นใครกันแน่ มายุ่งเรื่องฉันทำไม” พิมพ์พิลาศกัดฟัน
กรอดๆ

“คนอื่นเขาเรียกหนูว่า โกลเดนเบบี้ แปลว่ากุมารทองไงครับ” และอีก
สารพัดที่เด็กผมจุกกำลังจะสาธยาย แต่พิมพ์พิลาศกลับโบกมือให้หยุด

“พอๆ ฉันไม่อยากฟัง หนวกหู น่ารำคาญ จะไปไหนก็ไป”

“ถ้าไม่อยากฟังประวัติหนู งั้นฟังที่หนูจะบอกสักนิดนะครับคุณย่า หลวงปู่
เคยบอกว่า เวรย่อมระบับด้วยการไม่จองเวร ใครแย่งไอ้ตมเรา เราก็ไม่ควรแย่ง
ตอบ ย่าเองก็ตายไปแล้วทำไมไม่ไปผุดไปเกิดล่ะครับ มายืนด่ามนุษย์ป่าวๆ ทำไม
มันบาปนา” วิญญาณเด็กตัวน้อยสั่งสอนด้วยคำพูดเกินเด็ก

“ไม่ต้องมายุ่ง เป็นเด็กเป็นเล็กกลัวยังไงมาสั่งสอนฉัน”

เด็กตัวน้อยจึงแลบลิ้น ย่นคอก ยักไหล่ แมมือสองข้างไม่กล้าพูดต่อ

“เจ้าหนูนั้นก็พูดถูกนะครับแม่ สิ่งของพวกนั้นมันของนอกกายจริงๆ” คำตร
แย้ง

“เห็นมั๊ย ลุงยังเห็นด้วยเลย ลุงน่ารักที่ซู้ด” กุมารทองโผล่จากโลงลอยมา
เกาะแขนกำธร สีหน้าทะเล้นทำให้เขาอดที่จะเอื้อมมือไปลูบผมอย่างเอ็นดูไม่ได้

“หุบปากเดี๋ยวนี้ จะไปไหนก็ไปเถอะ อย่ามายุ่งกับฉัน ไอ้เด็กแก่แดด”
วิญญาณเศรษฐินีตะคอก

เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายไม่ยอมฟัง กุมารทองตัวน้อยจึงเดินคอตกลงไปนั่งตรง
เก้าอี้อย่างหงอยๆ เพราะทำงานไม่สำเร็จ คราวนี้เลยได้แต่นั่งฟังอย่างเดียว

“อย่าใจร้าย”

“แม่ก็ ไปดูเด็กมันทำไม เด็กมันน่ารักดีออก”

“ก็มันอยากสะเออะมายุ่งกับฉันทำไมละ จู๋ๆ มาเรียกฉันว่าย่า ฉันยัง
ไม่แก่สักหน่อย”

“แล้วแม่จะทำยังงีต่อไป” คำตรพูดขึ้น

“ฉันต้องหาใครสักคนมาช่วยเรียกร้องความยุติธรรม แฮ่ ไอ้ญาติพี่น้อง
มันหายหัวไปไหนกันหมด ทำไมไม่สงสัยสักคน” พิมพพิลาศบ่นเพิ่มพ่ำ

“จะเหลือใครอีกล่ะครับ ทุกคนก็ตายไปหมดแล้ว เหลือก็แต่เกรียงไกร
แต่คุณแม่ก็ไล่ไปอยู่ไกลถึงเกาะหลี”

“เกรียงไกรหรือ”

พิมพพิลาศทวนคำ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อหลายปีก่อนทำให้เธอรู้สึกผิด
จนถึงทุกวันนี้ แต่เพราะทริฐทำให้หญิงสูงวัยเลือกที่จะไม่สนใจ แม้ลูกชายคนรอง
จะเพียรเขียนจดหมายมาขอโทษ แต่ด้วยความทะนงและหยิ่งในศักดิ์ศรี เธอจึง
เลือกที่จะไม่ตอบจดหมาย

“ใช้ครับ เกรียงไกรมีลูกชายชื่อจุนจี”

“ชื่ออะไรไม่รู้ พิลิก สงสัยแม่นั่นตั้งให้ละสิ” พิมพพิลาศค่อนข้างอดไม่ได้
ที่จะมีอคติกับลูกสะใภ้ต่างชาติ เพราะเหตุนี้เองลูกชายคนรองถึงต้องกระเด็น
ออกจากบ้านโพฐานขัดคำสั่ง

“ชื่อไทยก็มีที่คุณแม่ตั้งให้ครับ ชื่อจุลจักร”

“ค่อยเข้าทำหน่อย”

“แต่ทั้งเกรียงไกรกับหลานคงไม่ได้มาเมืองไทยหรือครับอยู่ไกลขนาดนั้น”

พิมพ์พิลาตนิ่งและก็คิด สมองเต็มไปด้วยแผนการมากมาย สุดท้ายแล้วเธอก็คลี้อยออกมาอย่างเยือกเย็น นับตั้งแต่พิมพ์พิลาตเสียชีวิตลง เธอพยายามใช้พลังที่มีเพื่อเตือนสติอดีตเทพ แต่เพราะเขาเป็นคนจิตแข็งแถมยังห้อยพระไว้ตลอดเวลาทำให้ความพยายามสูญเปล่า

“ใช่แล้ว ฉันจะต้องหาวิธีเข้าฝันพวกเขา ทั้งเกรียงไกรและจุลจักร ถ้าพวกเขารู้ว่าฉันถูกฆ่าตาย เขาต้องไม่ยอมให้เรื่องจบแน่”

“แต่หลายปีมานี้คุณแม่ก็ไม่เคยตอบจดหมายเกรียงไกรสักฉบับ เขาคงตัดขาดกับเราไปแล้ว” กัทรโหล่งขึ้น

พิมพ์พิลาตแหม่มริมฝีปากแน่น หัวใจเจ็บระบมไปหมดเมื่อได้ยินสิ่งที่เป็นความจริงและต้องการจะลืม

“ไม่จริง” หญิงสูงวัยแหงเสียงสูง “เกรียงไกรไม่เคยโกรธ เขายังเขียนจดหมายมาหาฉันทุกเดือน ไม่อย่างนั้นเขาคงไม่ตั้งชื่อลูกชายตามที่คุณตั้งให้หรอก ต้องมีสักทางสิ ฉันต้องทำทุกวิถีทางให้หลานชายกลับมา ไม่อย่างนั้นฉันจะไม่ยอมไปผูกไปเกิดเลยคอยดู”

“เอาเข้าไป ขยันสร้างบาปเข้าไป ย่านะย่า...” กุมารทองขยับจะพูดต่อแต่โดนพิมพ์พิลาตชี้หน้า

“หุบปากเดี๋ยวนี้ ชินเรียกฉันว่าย่าอีกคำ ฉันจะจับแกถ่วงน้ำ” หญิงสูงวัยหันมาทำหน้าดุ เจ้าตัวน้อยเลยทำหน้าแบ่ หยดพุด

“ย่าใจดำ” กุมารทองบ่นอุบ กัทรจึงพุดเสริม

“แม่จำไม่ได้หรือครับ วันก่อนพระภูมิเจ้าที่ท่านบอกพวกเราว่าให้ละกิเลส รัก โลภ โกรธ หลง ถ้าแม่ยังผูกติดกับทั้งนายอดีตเทพและเกรียงไกรอย่างนี้เมื่อไหร่จะสงบ”

“ฉันไม่ต้องการสงบ ฉันต้องการความยุติธรรมต่างหาก หน้อย แกสองคนเข้ากันเป็นปีเป็นชุลยเสียวนะ งั้นก็ไปอยู่ด้วยกันเสียเลยสิ ไปให้พ้นหน้าเลยไป ฉันอยากอยู่คนเดียวได้ยืนไหม ถ้าไม่จำเป็นไม่ต้องมาตามฉัน รำคาญ”

วิญญาณของกัทรและกุมารทองได้แต่ส่ายหน้ามองพิมพ์พิลาตอย่างหนักใจ นอกจากไม่ยอมทำใจให้ว่างแล้ว พิมพ์พิลาตยังเอาตัวเองไปผูกติดกับความโกรธ

เพิ่มขึ้นอีกด้วย แล้วอย่างนี้เมื่อไรถึงจะพ้นเคราะห์เสียที สุดท้ายเมื่อจรรยา
ถึงได้หายวับไปกับตา คงเหลือเพียงพิมพ์พิลาศซึ่งตอนนี้เป็นแค่ร่างโปร่งใส่ไว้
ตัวตน ใบหน้าซีดเซียวไร้สีเลือด ตั้งจิตภาวนา

“จุลจักร หลานอยู่ที่ไหน กลับมาหาย่าเดี๋ยวนี้”

๔

สาวห่าวในชุดเสื้อเซีตลายสกอตทะมัดทะแมงเบิกตากว้างมองเพื่อนรักตรงหน้าอย่างตกใจ จะไม่ให้อ้าปากค้างได้อย่างไร ในเมื่อกรรมภาคอนนี้ราวกับหลุดมาจากซีรีส์แดจังกึมก็ไม่ปาน ชุดฮันบก^๓ นำเข้าจากเกาหลี ด้านบนเป็นเสื้อนอกหรือที่เรียกว่าชอกอริสีชมพูสดสะดุดตา ส่วนกระโปรงที่เรียกว่าซึมาเป็นสีเหลืองสดทำจากผ้าไหมเนื้อดีทั้งชุด โบหน้ารูปไข่วันนี้แต่งแต้มสไตร์เกาหลีอีกเช่นกัน ผมยาวรวบไว้เป็นมวยด้านหลังแซมคาดผมตาข่ายประดับด้วยดอกไม้จากร้านชั้นนำ ผิดกับเธอและเนตรลิตางค์ที่แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าแบบเรียบ

“แน่ใจนะว่าจะใส่ชุดนี้ไปแอบดูจุนจี ฉันว่าใส่ชุดนี้ไม่ต้องแอบหรือ แค่เดินเข้าสุวรรณภูมิทุกคนก็มองตาก้างแล้ว เผลอๆ คนมองมากกว่านายจุนจี

^๓ ชุดฮันบกเป็นชุดประจำชาติเกาหลี ในปัจจุบันชุดฮันบกจะใช้สวมเฉพาะในโอกาสพิเศษต่างๆ เช่น งานมงคลสมรส วันชอลลัล (วันขึ้นปีใหม่ตามจันทรคติ) หรือวันชูชก (วันขอบคุณพระเจ้า) ฮันบกของผู้หญิงประกอบด้วยกระโปรงพันรอบตัว เรียกว่า ‘ซึมา’ และเสื้อ ‘ชอกอริ’ ซึ่งคล้ายเสื้อแจ็กเกต ฮันบกของผู้ชายประกอบด้วยชอกอริเช่นกัน แต่สั้นกว่าของผู้หญิง และมีการเรียกว่า ‘บาจิ’ ทั้งชุดของผู้หญิงและผู้ชายสวมทับด้วยเสื้อคลุมยาวเรียกว่า ‘ตุรุมากิ’

อะไรนั่นอีก”

คุณหนูไฮโซชักสีหน้าทันทีเมื่อได้ยินคำก่อน เธออุตส่าห์ตื่นมาแต่งตัว แต่งหน้าตั้งแต่หกโมงเช้า ซึ่งนับว่าเช้ามากสำหรับคุณหนูไฮโซอย่างเธอ แถมยังลงทุนสั่งซื้อชุดมาจากเกาหลีโดยตรงเพื่อดาราคนโปรด

“นี่यरส จะมากไปแล้ว คอยดูนะ ฉันจะเรียกเธอว่าอุณจีมิ่ง คอยดูลี ยายอุณจีอาจารย์ ยายอุณจีๆ” หญิงสาวล้อ

“เรียกฉันก็ไม่กลัว ถ้ามจริงเถอะ กลัวไม่เป็นจุดเด่นหรือไง เล่นแต่งเสีย เต็มยศอย่างนี้ ผู้ชายที่ไหนเขาเห็นก็เฟ่นหมด ขึ้นท่าแบบนี้พ่อหนุ่มเกาหลีนั้นคง วังปารว”

“ชุดนี้สวยออก จุนจีจะได้เห็นว่าฉันตั้งใจทำเพื่อเขาขนาดไหน ชุดนี้ราคา ไม่ใช่่น้อยๆ เลยนะ” กรั้มภาควัย เธออุตส่าห์สั่งซื้อจากเว็บไซต์ของเกาหลีโดยตรง หลังจากส่องกระจกอยู่เกือบครึ่งชั่วโมงก็ยังมั่นใจ

“ฉันว่าเขาเห็นจนเบื่อแล้วละ เก่งจริงไม่ใช่ชุดไทยนุ่งโจงกระเบนไปเลยละ จะได้อนุรักษ์นิยม” สุนทรธศก่อน

“บ๊าลิ โจงกระเบนใส่แล้วดูอ้วนยะ ถ้าจะให้ดีต้องเป็นชุดไทยประยุกต์ ชุดนี้ไม่สวยหรือไง” คุณหนูไฮโซโต้ ถือโอกาสฟาดผัวะเข้าที่ท่อนแขน แม่สาว ร่างโย่งหน้าแบ้ด้วยความเจ็บ เนตรลิตางค์จึงเป็นฝ่ายตอบแทน

“สวยนะมันสวยหрок แต่มันดูเด่นไปนิดนะจะแก้ม” เนตรลิตางค์พูดขึ้น บ้าง ขึ้นเถียงกันอย่างนี้มีหัวไปสนามบินไม่ทันแน่

เมื่อมีอีกหนึ่งเสียงคัดค้านกรั้มภาวจึงต้องยอมแพ้ เธอล้วงเข้าไปใน กระเป๋าลือผ้าใบโตและหยิบชุดสำรองขึ้นมา

“จันชุดนี้ดีไหม ค่อยดูธรรมดาขึ้นมาหน่อย”

ชุดที่หยิบขึ้นมาเป็นเสื้อสายเดี่ยวคอวีสีชมพูแปร้นกับกางเกงยีนขาม้า ยุคชิคซ์ตี้ แต่ส่วนที่เด่นคือหมวกปีกกว้างใบยักษ์ที่เจ้าตัวหยิบมาด้วยมากกว่า

สาวร่างโย่งถอนหายใจ โบกไม้โบกมืออย่างระอา

“นี่แก้ม จะไปเดินแฟชั่นหรือจะไปแอบดูดารากัน ขึ้นเถียงกันอย่างนี้ ไปไม่ทันกันพอดี”

“แฮมรลกี จะไปปรับจูนจีทั้งที่ฉันต้องดูดียะ ชุดนี้ใส่แล้วออกเป็นอก เอว

เป็นเอว” กรรมาไอ

“เนลี ใครจะบอกว่าเป็นตุต เอวเป็นนมบั้งสะ พุดพิลึก”

กรรมาหน้าบึ้งบ้าง อุตส่าห์พกความมั่นใจมาเต็มร้อยแล้ว แต่กลับมาโดนจิกกัดแบบนี้

“บัลลี เธอเฝ้าปากร้ายจริงๆ ฉันหมายถึงว่าใส่แล้วหุนดึยะ อย่างเธอน่ะไม่เข้าใจหรอก เพราะใส่อะไรคุณไตรก็ชมอยู่ดี”

“ถึงเขาไม่ชมฉันก็ไม่สนหรอก ขึ้นพุดมากแม่จะทิ้งให้หัก”

“รสก็พุดเกินไป เธอสองคนอย่าเถียงกันเลย แก้มก็เปลี่ยนชุดเสียหน่อยสิจ๊ะ” แม่น้องน้อยโกล่เกลี่ย

“แล้วจะให้ทำยังไง ชุดนี้ก็ไม่สวย ชุดนั้นก็เวอร์ไป ขึ้นแต่งตัวธรรมดา จุนจีก็คงไม่เห็นฉัน แฟนคลับเขาออกจะเยาะเย้ย”

สุคนธรสความมือเข้าไปในกระเป๋าเดินทางพร้อมกับรื้อชุดในกระเป๋าจนกระจุยกระจาย สุดท้ายแล้วก็ได้ชุดที่ถูกใจ

“เอานีละกัน เลือดยึดสีชมพู กางเกงยีนฉันทอมให้เป็นขามากก็ได้ ส่วนไอ้ที่คาดผมตาข่ายนี่ขอเถอะ เห็นแล้วนึกถึงนกมาทำรัง”

กรรมาไหล่ตก ขมวดคิ้ว สีหน้าเศร้าสร้อยเมื่อถูกลดความหรูหราลงเหลือต่ำกว่ามาตรฐานเกือบสิบเท่า

“ชุดนี้เนี่ยนะ”

“น่าแก้ม สวยแล้วนะ ไปไม่ทันไม่รู้ด้วยนะ” เนตรสีตางค์ช่วยกล่อม

“แต่ชุดนี้ฉันใส่ตอนกลับจากรับน้องปีหนึ่งนะ เลือกกี่เท่าจนขาดแล้ว อย่างนี้จะเป็นจุดเด่นได้ยังไง” คุณหนูไฮโซแย้ง หญิงสาวหน้าหวานจึงปอบ

“โห่ แก้มใส่อะไรก็สวย ดือออก ถ้าเราทำตัวธรรมดา การ์ดจะได้ไม่เห็นแก้มจะได้เห็นเขาใกล้ๆ จะได้รู้ว่าตัวจริงเขาหล่อเหมือนในทีวีไหม”

“เรื่องนั้นเธอไม่ต้องห่วงหรอก ฉันมีแผน รับรองว่าได้เห็นจุนจีใกล้จนเห็นรูขุมขนแน่” คุณหนูไฮโซพูดอย่างขำใจ เมื่อเห็นว่าไม่มีทางเปลี่ยนใจเพื่อนรักได้ สองสาวก็ได้แต่เออออ

“ก็ได้อ่ะ น่าเบื่อกจริง อยากใส่ฮั่นบกหรือตะเบ็งมานก็ใส่เถอะ รีบไปกันได้แล้ว” สุคนธรสตัดบท

“ใช่ มัวแต่เถียงกันไปก็เมื่อยปาก เก็บเสียงไว้กรีดจุนจีดีกว่า ฉันมีของขวัญพิเศษให้เขาด้วย พวกเธอคอยดูเขากอดชอບคุณฉันก็แล้วกัน”

กรรมภาเดินสะบัดก้นนำหน้าไป ทั้งให้สองสาวเดินตามอย่างชัดใจ ถ้าเป็นเรื่องอื่นคงพอจะเปลี่ยนใจได้ แต่ถ้าหากเกี่ยวกับจุนจีแล้ว คงต้องเว้นกรรมภาไว้สักคน

ทั้งสามสาวไปถึงสุวรรณภูมิก่อนเวลาครึ่งชั่วโมง แต่ถึงอย่างนั้นก็มีแฟนคลับส่วนหนึ่งของจุนจียืนรอกันอยู่หน้าทางออกของผู้โดยสารเป็นจำนวนเกือบสองร้อยคน บรรยายาคาตุลีสบนและวุ่นวาย เพราะพื้นที่ที่มีประกาศจากภายในว่าเครื่องบินโคเรียนแอร์ไลน์จากเกาหลีลงแตะรันเวย์ เสียงกรีดก็ดังกระหึ่มไปทุกทิศทุกทาง

“เกิดอะไรขึ้น คนพวกนี้เป็นอะไรกัน กรีดอย่างกับป่าช้าแตกแบบนี้”

มือบางพาดผัวะเข้าที่หัวไหล่เพื่อนรัก พร้อมกับส่งค้อนให้วงใหญ่

“บ้าบ้า พูตมาได้ ไม่ได้เป็นอย่างที่เธอว่าสักหน่อย ทุกคนคงตื่นเต้นที่จะได้เห็นจุนจี”

เนตรสีตางค์ที่ยืนอยู่ข้างๆ สะกิดยิกๆ ขึ้นยืนอยู่แบบนี้พวกเธอคงไม่มีทางได้เห็นดาราขวัญใจแน่

“ไม่ไหวมั้ง คนเยอะแบบนี้ พวกเราสามคนก็สูงชะชะนาดั้น คงได้เห็นแค่สักร่องเท้าของจุนจีแน่”

กรรมภานิ่งและก็นึก เธอเตรียมแผนที่สองเอาไว้แล้ว ก่อนจะออกมาสุวรรณภูมิเธอติดต่อยังเพื่อนของบิดาที่ทำงานอยู่ในสนามบินเพื่อขอบัตรผ่านพิเศษ สุคนธรสอ้าปากค้างเมื่อเห็น

“แผนสูงนะเนี่ย ไปเอามาได้ยังไงกันยะ”

“เอาเถอะนา ตามฉันมา”

ทั้งหมดแสดงบัตรและเดินตรงเข้าไปในบริเวณผู้โดยสารขาเข้า สามสาวกวาดตามองไปรอบๆ เพื่อหาดาราหนุ่มกับทีมงาน ทุกคนรออยู่เกือบสิบนาทีก็ให้เห็นร่างสูงที่โดดเด่นกว่าทุกคน เขาสวมเสื้อยืดสีดำคอตั้ง ท่อนล่างเป็นกางเกงยีนสีซีดเข้าขาด ใบหน้าคมสันนั้นขาวจัด ริมฝีปากแดงอย่างคนสุขภาพดี เพียงแค่

เห็นกรรมภาก็ถึงกับล้มลงไปกองกับพื้นด้วยความดีใจสุดขีด

“เฮ้ย ยายแก้มเป็นอะไร”

สาวไฮโซยกมือขึ้นทาบอกอ้อม

“ปละ...เปล่า ฉันแค่ตื่นตื่น ล้อหล่อ...” หญิงสาวพูดด้วยน้ำเสียงชวนฝัน
สุคนธรสหน้าเบ้อย่างระอากับความบ้าดาราของเพื่อนสาว ส่วนเนตรลิตางค์
ก็ได้แต่อมยิ้ม

“เป็นเอามากนะเพื่อนเรา”

“ว้าว เนตรลิตี เขายกมือเสยผมด้วย เท้างเลย เขาเอียงคอด้วย หล่อมาก
สงสัยคงจะรอกระป๋ายู่มั้ง โหน่งเขากำลังเดินออกมาแล้ว” คุณหนูแบรนต์เหม
ดีดี

ทั้งสามสาวมองตามชายหนุ่มซึ่งเดินอยู่กลางกลุ่มโดยมีผู้จัดการคือลิจอง-
กุกช่วยเซ็นกระเป๋าคืนให้ ข้างกันนั้นคือดาราชายอีกคนที่มียศชื่อว่าคิมซองซู ซึ่งมีสีหน้า
ยิ้มแย้ม เขาโบกไม้โบกมือให้ผู้โดยสารคนอื่นที่จ้องมองมา ผิดกับชายหนุ่มใน
เสื้อยี่ห้อสีดำที่หน้าบึ้งบอญูไม่รับ

“ทำไมหมอนั่นไม่ยิ้ม ไม่เห็นเหมือนในรูปกับคลิปที่เธอให้เราดูเลย หน้าหงิก
อย่างกับคนละคน” สาวร่างโย่งแย้งขึ้น เพราะภาพลักษณ์ของนักแสดงหนุ่มที่
เห็นนั้นดูผิดกับในหนังสือราวกลับหน้ามือเป็นหลังมือ ถึงแม้จะจะมีหน้าตา
หล่อเหลา แต่กลับชอบทำหน้าบึ้งตึง แถมยังใส่แว่นตาดำปกปิดใบหน้าไว้ตลอด
เวลาเสียอีก

“เขาคงเหนื่อยมั้ง อย่าอคติสิ นั้เครื่องบินมาหลายชั่วโมงก็คงทั้งเหนื่อย
และเมื่อย เราไปดูใกล้ๆ ดีกว่า”

ดารานุ่มพร้อมกับทีมงานร่วมยี่สิบชีวิตกำลังจะเดินออกไปทางด้าน
พิเศษ ลิจองกุกยื่นเอกสารส่งให้เจ้าหน้าที่ แต่จู่ๆ ก็มีหญิงสาววัยรุ่นสองคนโผล่
ออกมาและโผล่เข้าไปกอดดารานุ่มทันที เสียงกรี๊ดดังลั่น ทั้งทีมงานรวมถึงตัว
จูจีเองต่างก็ตกใจ การ์ดหนุ่มร่างยักษ์ที่ยืนขวางข้างปราดเข้ามาล็อกตัวหญิงสาว
เอาไว้

“กรี๊ดๆ จูจี ขอถ่ายรูปหน่อยนะคะ” หญิงสาวตะโกนขณะที่แขนสองข้าง

โดนล็อกไว้ด้วยการตัดตัวโต

“พวกคุณจะทำอะไร ใครปล่อยให้คุณเข้ามาในนี้ นี่มันเกิดอะไรขึ้น”
 ลีจองกุกโผล่ขึ้นเป็นคนแรกเพราะเป็นห่วงความปลอดภัยของคิลปินหนุ่ม

“พวกคุณเข้ามาข้างในนี้ได้ยังไง บอกลมาซิ” การ์ดสนามบินปราดเข้ามาห้าม
 แต่สองสาวก็ยังคงกรีดตื้นั้น และพยายามดิ้นให้หลุดจากการเกาะกุมเพื่อจะได้
 ไกล่ชิดกับคาราหนุ่ม

“คือ หนูแอบเข้ามา” สองสาวตอบเสียงอ่อย ในที่สุดของซุกก็เข้ามาไกล่เกลี่ย

“ไม่มีอะไรหรอกครับ คุณผู้หญิงสองคนนี่คงเป็นแฟนคลับของจุนจี คง
 อยากจะเห็นเขาใกล้ๆ พวกคุณอย่าซีเรียสไปหน่อยเลยนะ นายก็เหมือนกัน
 น่าจะปล่อยให้ถ่ายรูป ไม่เห็นเสียหายเลย จริงไหมจุนจี”

คาราหนุ่มซักสีหน้าบูดบึ้งเมื่อไรเขาจะพ้นจากภาวะนี้เสียที ไม่ว่าจะเดินทางไป
 ไปที่ไหนก็ต้องพบกับแฟนคลับ ทั้งสองสาวที่ยืนอยู่ตรงหน้ารวมถึงแม่สาวในชุด
 ยันบกลีชมพูแปร้นที่ยืนมองเขาตาค้างอยู่อีกมุมหนึ่งด้วย ทำไมบรรดาแฟนคลับ
 ถึงต้องลงทุนมากมายขนาดนี้

“ก็ได้ครับ ถ่ายรูปก็ได้” จุนจิกล่าวขึ้นพร้อมกับเดินเลี้ยวออกมา การ์ด
 ร่างยักษ์ที่ยืนคุมตัวสองสาวอยู่จึงจำต้องปล่อยมือเอาไว้และปล่อยให้พนักงาน
 หญิงของสนามบินคันตัวสองสาว เมื่อเห็นว่าไม่มีอาวุธอะไรก็ปล่อยให้ทั้งคู่ได้
 ถ่ายรูป กรรรมภาเห็นแบบนี้จึงรีบรี่เข้าไปข้าง

“ฉันท้วยๆ ขอถ่ายรูปด้วยนะคะ”

จุนจีเหลือบมองผู้มาใหม่ด้วยสีหน้าเบื่อหน่าย มาถึงเมืองไทยทั้งที่ยังอุตสาห์
 เห็นผู้หญิงในชุดประจำชาติอีก ลีจองกุกมองสามสาวที่เข้ามาใหม่ด้วยสีหน้า
 กระอักกระอ่วน สุดท้ายก็จำต้องปล่อยให้มีการถ่ายรูปต่อ

“ก็ได้ครับ รีบหน่อยนะครับ คุณจุนจีต้องรีบเข้าโรงแรม”

“ได้ค่ะ แป๊ปปเดียวเอง รส ถ่ายรูปให้หน่อย” กรรรมภาส่งกล้องดิจิทัลให้
 เพื่อนสาว เธอเอียงหน้าเข้าไปซบไหล่ของจุนจี ทำสีหน้าเคลิบเคลิ้มท่ามกลาง
 สายตาเอือมระอาของหลายคน รูปแล้วรูปเล่าหลายนาทีกว่าคุณหนูไฮโซจะ
 พอใจ เมื่อถ่ายรูปเสร็จเธอก็หยิบเลื้อหนาวในถุงที่เตรียมมาส่งให้พร้อมกับฉีกยิ้ม
 เต็มที่

“เลื้อยหนาวนี่ฉันตั้งใจถักให้คุณ กรุณารับเอาไว้ด้วยนะคะ”

“ขอบคุณ”

จุนจีคลี่ยิ้มพร้อมกับรับเสื้อสเวตเตอร์สีหวานนั้นมา เขาขม่นขึ้นให้สองสาวถ่ายรูปอีกครั้ง หลังจากถ่ายรูปจนพอใจ การ์ดจึงกันทุกคนออกไป อีกครู่หนึ่งทีมงานก็พาตาราหนุ่มเดินออกไปทางประตูหน้าต่างกลางเสียงกรี๊ดของแฟนคลับมากมายที่ติดกรออยู่อีกเกือบสองร้อยคน

สุคนธรสหันมามองเพื่อนสาวซึ่งตอนนี้ทำหน้าที่เคลิบเคลิ้มสุดฤทธิ์แม้ชายหนุ่มจะเดินไปไกลแล้ว เนตรลิขิตงัดคุกกี้ได้แต่ม้มยิ้มกับท่าทางชวนฝันของเพื่อนสาว

“นี่เธอ เลิกฝันได้แล้ว ไม่เห็นจะมีอะไรเลย ก็แค่ผู้ชายธรรมดา หน้าตาก็น่าเบื่อ”

“ตาถั่ว ไม่เห็นหรือว่าจุนจีน่ารักมาก กลิ่นตัวเขาก็หอม หอมแซ่บๆ แถมเขายังยิ้มให้ฉันด้วย” กรรรมภาทำหน้าชวนฝัน

สุคนธรสหน้าเบ้อย่างเบื่อน่าย พร้อมกับยกมือส่งมะเขงกให้เพื่อนสาวเพื่อเตือนสติ

“ยิ้มที่ไหน ฉันว่าเขาพูดอยู่คำเดียวว่าขอบคุณ เธอต่างหากที่ทำหน้าที่น่านมอมเขาน้ำลายยี้ด น่าเกลียดพิลึก”

“บ้า ใครที่น่านมมยะ ชัดคอออยู่เรื่อยเลยรสนีเย”

“พอได้แล้ว รีบไปกันเถอะ ขึ้นมั่วแต่ฝนกลางวันเดี๋ยวมั่นชวยของ”

“เออ จำไว้เลยนะ อย่าให้ถึงที่ฉันบ้างก็แล้วกัน”

ทั้งสามจูงมือกันเดินออกจากสนามบินตรงไปเรียกแท็กซี่ด้านหน้า ตอนนั้นเองสายตาของกรรรมภาก็เลื้อยไปเห็นของบางอย่างอยู่ในถังขยะริมถนน หญิงสาวถึงกับหน้าเผือดเมื่อเห็นเจ้าลิ่งนั้นชัดๆ เลื้อยไหมพรมสีหวานที่เพิ่งส่งให้ตาราหนุ่มเมื่อครู่ บัดนั้นนอนแอ้งแม้งอยู่ในถังขยะโดยไม่มีใครไยดี

“เกิดอะไรขึ้น นี่มันเสื้อตัวเมื่อกี้” เนตรลิขิตงัดโพลงขึ้น

สุคนธรสพยักหน้าหงึกๆ ทุกคนต่างรู้ว่ากรรรมภาทุ่มเทกเสื้อหนาวตัวนี้นานถึงหกเดือน

“เอาน่า เขาอาจจะไม่กล้าใส่ก็ได้ คิดมากไปได้ แคโยนของที่แฟนคลับให้

ลงถึงขยะไม่เห็นเสียหายตรงไหน” สาวร่างโย่งปლობ

คุณหนูไฮโซก้าวเข้าไปชิดถึงขยะ น้ำตาลคลอ

“เสียหายสิ รสรู้ไหม เสื้อไหมพรมกว่าจะซักเสร็จมันใช้เวลากี่วัน ฉันตั้งใจมากที่จะทำของขวัญพิเศษให้จุนจี ไม่นึกเลยนะว่าเขาจะใจร้ายโยนมันทิ้งลงถึงขยะแบบนี้”

เนตรลิตางค์ซึ่งยืนอยู่ข้างๆ ทำตาปริบๆ แต่มือลงบนบ่าเพื่อปლობ

“อาจจะไม่ใช่ก็ได้มั้ง เราสามคนก็ไม่เห็นกับตา จุนจีอาจจะไม่ได้เป็นคนโยนทิ้ง เขาอาจจะทำตกไว้ก็ได้”

กรรมภายีนหนึ่ง แม่พยายามหาเหตุผลเข้าข้างดาราคนโปรดเต็มที่ แต่สุดท้ายแล้วความหดหู่ก็ยังเข้าครอบงำจิตใจเธออยู่ดี ในที่สุดคุณหนูไฮโซก็ตัดสินใจกรีดนิ้วแล้วหยิบเสื้อตัวนั้นขึ้นมาจากถึงขยะ

“นั่นเธอจะทำอะไรนะ”

“ฉันจะเก็บไปซักไง คราวหน้าถ้าเจอฉันจะเอาไปให้จุนจี ต้องเป็นอีตาผู้จัดการนั่นแน่ที่โยนของทิ้ง ฉันไม่เชื่อหรอกว่าผู้ชายที่นิสัยดีและเพียบพร้อมอย่างจุนจีจะใจร้ายขนาดนี้”

สุคนธรสได้แต่ยิ้มเหี้ยๆ เธอเหลือบมองเพื่อนรักที่ยืนอยู่ด้านข้าง ต่างคนต่างคิดในสิ่งเดียวกันนั่นก็คือ ถ้าหากไม่ใช่ละ หากคนที่ทิ้งเสื้อหนาวตัวนั้นคือชายในฝัน กรรมภายารู้สึกเช่นไร

๕

ผู้จัดการหนุ่มส่งโทรศัพท์ให้ดารานุ่ม ทันทีก้าวเข้ามาในห้องพัก
โรงแรมสุดหรูริมแม่น้ำเจ้าพระยา

“อะไรหรือ”

“โทรศัพท์จากนายของคุณพิมพ์พิลาศ เห็นว่านายเป็นทายาทอะไรไม่รู้
ฉันฟังไม่รู้เรื่อง คุณเองก็แล้วกัน” ลีจงกุกส่งโทรศัพท์มือถือรุ่นใหม่ล่าสุดให้

จุนจีหน้าบึ้งเมื่อได้ยินชื่อของพิมพ์พิลาศอีกครั้ง ผู้หญิงที่ต้องการจะลืม
บัดนี้กลับตามมาหลอกหลอนตั้งแต่วันแรกที่เท่าแตะแผ่นดินไทยเลยด้วยซ้ำ

“สวัสดีครับ ผมจุนจี”

เสียงทุ้มกรอกไปตามสายด้วยภาษาไทยชัดแจ่ม ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นก็ตาม
เขาตั้งใจว่าจะไม่แวะไปหาผู้เป็นย่าเด็ดขาด

“คุณจุลจักรใช่ไหมครับ ผมชื่อสมชายนะครับ เป็นนายความประจำตัว
คุณพิมพ์พิลาศ”

ชายหนุ่มพยักหน้าให้โทรศัพท์ ตอบเสียงเย็นชา นานแล้วที่ไม่เคยได้ยิน
คนเรียกแทนตัวเขาด้วยชื่อไทยมาก่อน ส่วนตัวเขาเองเกลียดชื่อนี้เหลือเกิน
เพราะมันเป็นชื่อที่ย่าตั้งให้

“ครับ เรียกผมว่าจุนจีดีกว่า คุณมีอะไรจะมาได้เลย”

“คือ ผมจะโทร. มาแจ้งว่า มะรีนนี่จะมีการเปิดพินัยกรรมของคุณพิมพ์-พิลาศ ผมจะขอเชิญคุณมาร่วมด้วยครับ เพราะตามรายชื่อ คุณเป็นทายาทที่ถูกระบุเอาไว้”

“แต่ผมไม่ต้องการอะไรจากผู้หญิงคนนั้น ช่วยบอกเธอด้วย เก็บเงินไว้พาดหัวคนอื่นจะดีกว่า”

ทนายสมชายอีกอัก สุดท้ายก็ตอบออกมาด้วยน้ำเสียงลั่นเครือ

“แต่คุณพิมพ์พิลาศเสียชีวิตไปแล้วครับ ผมคงบอกเธอให้ไม่ได้”

คำพูดที่ได้ยินทางโทรศัพท์ทำให้ชายหนุ่มอึ้ง เขาทรุดตัวลงบนเก้าอี้อย่างอ่อนแรง เมื่อก่อนเขาเคยคิดเสมอว่าคงจะดีใจที่ได้ยินว่าผู้หญิงที่เกลียดแสนเกลียดได้ตายจากโลกนี้ไปแล้ว แต่วันนี้จุนจีเพิ่งรู้ว่าคิดผิด หัวใจเขาปวดหนึบราวกับโดนผึ้งต่อย แม้จะบอกตัวเองว่าไม่เคยแคร์ แต่หลายปีที่ผ่านมาเขาก็คอยติดตามความเคลื่อนไหวของพิมพ์พิลาศอยู่เสมอ ภาพของผู้หญิงที่ชอบเข้าสังคมยังเด่นชัดในความทรงจำ บัดนี้อ้อมกอดที่เขาโหยหามาตลอดยี่สิบปีกลับกลายเป็นเพียงแค่อากาศธาตุ

การเฝ้ายามของคนปลายสายทำให้ทนายความอาวุโสกระตุ้นเตือน

“คุณจุนจี ยังฟังอยู่หรือเปล่าครับ”

“เอ่อ...ครับ”

“คุณคงไม่ทราบ คุณพิมพ์พิลาศเสียชีวิตไปแล้วนะครับเมื่อปลายอาทิตย์นี้เอง ผมพยายามติดต่อคุณกับคุณพ่อในวันนั้น แต่ติดต่อไม่ได้เลย ท่านถูกงูกัดในเรือนกล้วยไม้ ตอนนั้นศพตั้งบำเพ็ญกุศลอยู่ที่วัด...” ทนายความเอ่ยข้อความชื่อดังย่านกลางเมือง “พรุ่งนี้ก็จะถึงวันเผาศพ ถ้าคุณสะดวกจะแวะมาเคารพศพท่านก็ได้ครับ”

“ผมไม่ว่า” จุนจีโพล่งขึ้น มือเรียวกำแน่น ทำไมเขาจะต้องแวะไปหาผู้หญิงคนนั้นด้วย ในเมื่อตลอดเวลาสิ่งที่หล่อนมอบให้มีความเกลียดชัง พิมพ์พิลาศไม่ถือว่าเขาเป็นหลานชายด้วยซ้ำ

“ถ้างั้นก็ไม่เป็นไรครับ ผมเข้าใจ คุณเป็นดาราใหญ่ คงมีตารางงานยุ่ง ไม่เป็นไรครับ แต่ขอรับรองว่ามะรีนนี่สิบโมงตรงช่วยมาที่บ้านของคุณย่าหน่อยนะครับ

ทั้งคุณอดีเทพและญาติคนอื่นๆ รอเปิดพินัยกรรมอยู่”

จุนจิก้าโทรศัพท์แน่น เขากำลังตัดสินใจจะไปดีหรือไม่

“แล้วถ้าผมไม่ไปล่ะครับ”

“คงไม่ได้หรอกครับ ตามพินัยกรรมระบุว่าต้องมีญาติมาให้ครบ และคุณกับคุณเกรียงไกรก็เป็นญาติใกล้ชิดที่สุดที่เหลืออยู่ ผมเพิ่งโทร. หาคุณเกรียงไกรวันนี้เอง แต่ท่านติดธุระมาไม่ได้ ก็เหลือแต่คุณ ยังไงเสียก็มาร่วมงานก่อนเถอะครับ เรื่องอื่นค่อยว่ากันอีกที”

“แต่ผมไม่ต้องการสมบัติอะไรของเธอแม้สักแดงเดียว ถึงเธอจะเป็นย่าผม แต่เราไม่ได้ติดต่อกันนานแล้ว คุณคงรู้” ชายหนุ่มโพล่งออกไปด้วยน้ำเสียงเย็นชา

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ อย่างน้อยก็ต้องมา อย่าทำให้ผมลำบากใจเลยนะครับ ถ้าคุณไม่สบายใจจะยกสมบัติที่ท่านให้กับการกุศลก็ได้ล่ะครับ”

ชายหนุ่มหนึ่งไปครู่หนึ่ง ในเมื่ออีกฝ่ายยืนยันเป็นมั่นเป็นเหมาะแล้ว เขาก็คงไม่มีทางเลือกนอกจากทำให้จบๆ ไปจะดีกว่า

“ก็ได้ เอาเป็นว่าผมจะพยายามไปก็แล้วกัน”

“ขอบคุณมากนะครับ ไว้พบกันวันมะรีน”

จุนจิ่วสายแล้ว แต่ใบหน้าคมยังเต็มไปด้วยความเคร่งเครียด เขาถอนหายใจยาวเมื่อคิดว่าสิ่งที่พยายามหลีกเลี่ยงมาตลอดบัดนี้กลายเป็นบ่วงมัจจนดินไม่หลุด สุดท้ายแล้วเขาก็ต้องฝืนใจไปเหยียบบ้านหลังนั้นอีกจนได้ และครั้งนี้คงจะเป็นครั้งสุดท้ายที่เขาจะยอมให้พิมพ์พิลาศมาบังคับ

ทนายความอาวุโสเคร่งเครียดไม่ต่างกัน เมื่อบทสนทนาจบลงเขาก็ประนมมือทว่มหัว พร้อมกับยกสร้อยพระขึ้นอธิษฐานราวจะขอโอสิกรรมใบหน้าเหี่ยวย่นเต็มไปด้วยคราบเหงื่อและความเหนื่อยล้า

“ผมทำให้แล้วนะครับคุณพิมพ์ อย่ามาหลอกมาหลอนผมอีกเลย สาธุ”

วิญญาณของการกับกุมารทองตัวน้อยลอบมองร่างโปร่งใสตรงหน้าด้วยความเป็นห่วง ตอนนี้พิมพ์พิลาศทำบาปเพิ่มอีกข้อ นั่นก็คือการใช้อำนาจหลอกหลอนมนุษย์ เริ่มจากการสร้างภาพที่น่ากลัวหลอกหลอนทนายความอาวุโส

ประจำตัวในยามที่เขาดวงตถึงขีดสุด หลังจากนั้นยังคอยเข้าฝันเขาเพื่อสั่งให้จัดการเรื่องบางอย่างแทนเธออีกด้วย

“แม่ทำอย่างนั้นไปทำไมครับ มันบาปนะ” กำธรเตือนและเหลือบมองลูกคู่ที่ยืนอยู่ข้างๆ ซึ่งพยักหน้าจนหัวลั่นหัวคลอน นับตั้งแต่เจอกันที่วัด กุมารทองตัวน้อยก็ติดสอยห้อยตามทั้งคู่ตลอดเวลา

“บาปก็ช่างปะไร ใครใช้ให้แกมาสั่งสอนฉัน ถ้าแกเก่งจริงทำไมไม่ไปพูดไปเกิดเสียละ มาตามตื้อฉันทำไม”

พิมพ์พิลาศในรูปวิญญานแหวโล่ด้วยความหงุดหงิด

“แม้ก็รู้ว่าผมหมายความว่ายังไง ผมกับเจ้าโกลเด้นเป็นห่วงแม่ เลิกก่อกรรมเสียทีเถอะครับ ไม่ว่าใครจะเป็นคนร้าย แม่ก็ทำอะไรไม่ได้ยุติ อย่าลืมนะสิครับว่าแม่เป็นแค่วิญญาน อีกไม่นานก็ต้องไปตามที่เบื้องบนกำหนดไว้”

“ไม่ไป ตราบใดก็ตามที่ฉันยังไม่ได้รับความยุติธรรม ฉันจะต้องรู้ให้ได้ว่าใครเป็นคนเอ็งพิษมาปล่อยในเรือนกล้วยไม้ ใครกันที่ทำให้ฉันต้องกลายเป็นอย่างนี้”

“รู้แล้วจะมีประโยชน์อะไรครับ” กำธรแย้ง โดยมีวิญญานเด็กยืนพยักหน้าหงิกๆ อยู่ใกล้ๆ เมื่อเห็นผู้ใหญ่กำลังเถียงกัน

ส่วนลึกแล้วกำธรอดหนักใจไม่ได้ ยามมีชีวิตเขาไม่ได้เป็นลูกคนโปรดของพิมพ์พิลาศ คงเพราะเป็นคนหัวอ่อนและไม่เป็นผู้นำ ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนไม่ได้ตั้งใจ ต่างจากลูกชายคนรองราวกลับหน้ามือเป็นหลังมือ จวบจนกระทั่งวันสุดท้ายของชีวิต เขารู้ว่ามีใครบางคนกำลังจะฆ่าพิมพ์พิลาศ แต่ก็ช้าเกินไปเสียแล้ว วันรุ่งขึ้นเขาก็ประสบอุบัติเหตุคอหักตายในที่เกิดเหตุก่อนที่จะได้เตือนให้มารดารู้ตัว

“ต้องเป็นคนที่อยู่ในบ้านแน่ ฉันจำได้คลับคล้ายคลับคลาว่ามีใครอีกคนยืนอยู่ในเรือนกล้วยไม้ ฉันเห็นร่องเท้า น่าจะเป็นผู้หญิง...แต่ทำไมฉันนึกไม่ออกก็ไม่รู้”

พิมพ์พิลาศพิมพ์อย่างหัวเสีย ความทรงจำสุดท้ายก็คือ ระหว่างที่เธอกำลังดิ้นรนและร้องขอความช่วยเหลือ บุคคลนั้นก็ยืนนิ่ง แม้เธอจะพยายามยื่นมือออกไปแต่อีกฝ่ายก็ไม่ขยับมาช่วย มันเพียงแต่ยืนดูเธอทรมานจนขาดใจ

มือเล็กป้อมเตะลงบนหลังมือหญิงสูงวัยเพราะไม่อยากให้วิญญาณเธอต้องเคร่งเครียดไปมากกว่านี้ ใบหน้าเล็กเอียงซบแบบประจบเอาใจ

“ย่า ฟังหนูลักนิตเถอะนะ วิญญาณอย่างเราๆ อย่าไปยุ่งเรื่องของมนุษย์เลย” วิญญาณเด็กชายในชุดฮิปปอปอ่อยขึ้น

พิมพ์พิลาศสับัดมือออก ใบหน้าอวบอูมมูตบึ้งทำให้ภาพของเธอตอนนี้ดูน่ากลัวขึ้นอย่างเห็นได้ชัด เพราะการปลดปล่อยความโกรธทำให้พลังงานเธอลดลงอย่างรวดเร็ว หลายครั้งที่โทสะเข้าครอบงำเธอและทำให้ใบหน้าที่เคยสวยสดกลายเป็นหน้าเฟะบวมจุรๆกับศพกำลังเน่าเปื่อย

“ไม่ต้องมายุ่งกับฉัน แกสองคนอยากไปไหนก็ไปเถอะ แล้วไอ้เด็กนี้มาจากไหน ทำไมถึงมาติดหนึบกับพวกเราอย่างนี้”

“ก็หนูเป็นห่วงนี่” กุมารทองแย้ง ไม่มีใครรู้หรอกว่าสิ่งที่ผูกพันเข้ากับวิญญาณสองตนนี้คือบ่วงที่ร้อยรัด ทุกอย่างซับซ้อนเกินกว่าคนทั่วไปจะเข้าใจหน้าที่ของเธอคือ ทำให้พิมพ์พิลาศยอมอโหสิและไปผุดไปเกิด แต่ไม่ว่าจะพยายามสักเท่าไร เธอก็ยังต้องรับ

“ดัดจริต น่ารำคาญ เรื่องนี้ฉันจัดการเองได้”

“คุณแม่ว่ายังงั้นละครับ ในเมื่อเขามองไม่เห็นพวกเรา”

พิมพ์พิลาศขีดหน้าขึ้นอย่างมั่นใจ เธอเตรียมการทุกอย่างเอาไว้แล้ว รอแค่เวลาเท่านั้น ขอเพียงให้จุนจียอมมาในวันเปิดพินัยกรรมเท่านั้น แล้วทุกอย่างก็จะสัมฤทธิ์ผล

“เชื่่มือฉันก็แล้วกันนำ พิมพ์พิลาศเสียอย่าง ไม่มีอะไรที่คนอย่างฉันทำไม่ได้”

วิญญาณสองตนได้แต่ทำหน้าม่อเมือเห็นหญิงสูงวัยหลงผิด หลังจากร่างในชุดสีมะกอกหายวับไป ก็เหลือเพียงแต่วิญญาณของกำธออยู่กับกุมารทองตัวน้อยตามลำพัง หลายวันมานี้เจ้าหนูตัวน้อยมักจะแวบมาคุยเป็นเพื่อนอยู่บ่อยครั้งทำให้การครุ่นคิดไปได้บ้าง

“เราสองคนจะทำยังงั้นต่อไปดีจะลู่ คุณย่านี่คือชะมัด ชอบทำเสียงดังใส่หนูด้วย”

“ก็คอยเตือนกันต่อไปเรื่อยๆ แม่ก็อย่างนี้ละ สมัยก่อนก็ไม่เคยฟังใคร

พอตายไปแล้วก็ยังไม่เปลี่ยน หรือว่าหนูมีทางเลือกอื่นให้ลุงละ”

“ถ้าเตือนแล้วไม่ฟัง ก็ไม่ต้องยุ่งกับคุณย่าสิจ๊ะ ไม่เห็นจะยากเลย ทางใครทางมัน” กุมารทองยกไหล่ ยกเครื่องเล่นเกมดีเอส^๔ ของโปรตที่ได้รับจากแฟนหนุ่มของญาติขึ้นมากดเล่น สายตาจ้องจ้องไปที่หน้าจอแต่ยังไม่เงยหูฟัง

“หนูนะพูดง่าย แต่เธอเป็นแม่ของลุง จะให้ลุงใจดำทิ้งเธอไปได้ยังไง แค่นี้แม่อีกเหงามากพออยู่แล้ว” ชายสูงวัยพ้อ

“ถึงเป็นแม่ แต่หลวงปู่เคยบอกหนูว่า กรรมของใครก็ของคนนั้น แก่แทนกันไม่ได้ แล้วลุงจะมาผูกติดกับคุณย่าทำไมล่ะจ๊ะ”

“ลุงพยายามแล้ว แต่อดห่วงไม่ได้”

“ห่วงเพราะอะไรจ๊ะ หนูไม่เห็นย่าจะเป็นอะไรสักหน่อย ดีแต่ทำหน้ายักษ์ไปวันๆ”

“อย่าพูดอย่างนั้นสิ อันที่จริงแม่น่าสงสารออก อยู่ใกล้ใครก็มีแต่คนเขารำคาญเพราะชอบเอาแต่ใจ ใจร้อนก็เป็นทีหนึ่ง”

“ก็ย่าชอบทำเสียงดังนี่จ๊ะ ใครเขาจะไปกล้าเข้าใกล้ เดี่ยวก็ดู เดี่ยวก็ทำหน้ายักษ์ น่ากลัวออก เหมือนผีเสื้อสมุทรเบ๊ียบ”

“อย่าไปกลัวแม่ของลุงเลย เธอไม่มีอะไรหรอก ทำเสียงดังไปอย่างนั้นพอไม่มีใครอยู่ด้วยก็ निकได้เองละ ลุงถึงไม่อยากรังไปไหน เพราะกลัวว่าแม่จะทำบาปมากกว่านี้ อย่างน้อยถ้ามีลุงคอยเตือนแม่จะได้ไม่ไปยุ่งกับมนุษย์มากเกินไป”

“เอาเถอะจ๊ะ หนูเข้าใจ เพราะหนูเองก็ยังมีห่วงเหมือนกัน เราสองเหมือนกันเบ๊ียบ” เจ้าเด็กตัวจ้อยยิ้มร่าทำหน้าทะเล้น เอื้อมมือไปโอบไหล่ราวกับเป็นเพื่อน

กำรยิ้มแบบซ้ำๆ “เด็กกับผู้ใหญ่จะเหมือนกันได้ยังไง แต่เอาเถอะ มีหนูมาคุยเป็นเพื่อนลุงก็ไม่เหงามา”

“ดีจ๊ะ ต่อไปนี้หนูคงต้องแวะมาบ่อยๆ ลุงอย่าเพิ่งรำคาญหนูนะ แต่ตอนนี้หนูต้องไปหาพี่สาวของหนูก่อน มีคนจูดรูปเรียกแล้ว”

^๔ DS เป็นเกมขนาดพกพาจากบริษัทนินเทนโด พัฒนามาจากเกมบอยในยุคแรกๆ ซึ่งได้รับความนิยมจากเด็กๆ เป็นอย่างสูง

ร่างของเด็กผมจุกหายวับไปกับตา ทั้งให้การถอนหายใจอยู่เพียงลำพัง เขารู้ดีว่ากุมารทองพยายามพูดเตือนสติ แต่เขากลับตัดใจไม่ได้ ส่วนลึกหวังว่า เวลาที่ผ่านไปจะทำให้พิมพ์พิลาศเข้าใจในสัจธรรมของชีวิตมากยิ่งขึ้น และทันทีที่มารดาหลุดพ้น ตัวเขาเองก็จะได้หลุดพ้นแฉกเดียวกัน

ภายในห้องนอนที่เต็มไปด้วยข้าวของเครื่องใช้สีชมพู นับตั้งแต่เตียงสีชมพูลายคิตตี้และผ้าปูเข้าชุดกัน ผ้า màn เป็นสีโอลด์โรส กระຈกและเครื่องนอนทุกชิ้นนำเข้ามาจากต่างประเทศ เจ้าของห้องในชุดนอนสีหวานนอนกุ่มขมับอยู่บนเตียงด้วยความกลัดกลุ้ม กรรรมภาตั้งงูมือคิดต้อออก แต่แล้วก็เปลี่ยนใจสวมกลับเข้าไปใหม่ ถ้อยคำที่เพื่อนรักพูดกับเธอเมื่อตอนบ่ายนี้ยังวนเวียนอยู่ในใจ

‘ถ้าอยากรู้จักใช้มือจับเสื้อหนาวนั้นสิ แล้วแก้มก็จะได้รู้ว่าใครเป็นคนโยนเสื้อลงถังขยะ’

คำพูดง่ายๆ แต่ตัดสินใจยากเหลือเกิน กรรรมภาจึงได้แต่ลังเล ถอดงูมือเข้าออกอยู่เกือบสักรอบแล้ว เลื้อยกันหนาวเจ้าปัญหากองอยู่ปลายเตียง ทั้งที่รู้ว่า อยากจะรู้ความจริงเสียให้รู้แล้วรู้รอด แต่สุดท้ายแล้วหญิงสาวก็ไม่กล้า ได้แต่ถอนหายใจอย่างหนักใจ สุดท้ายจึงจูดรูปเรียกกองหนุนอย่างไกลเดนแบบมีมาช่วย

“จับตุลิจ๊ะพี่แก้ม ไม่เห็นยากเลย” เสียงจากร่างเล็กที่นั่งไขว่ห้างสบายใจเฉิบ

“มาแล้วหรือ พี่เรียกตั้งนานทำไมเพิ่งมา” สาวไฮโซบนพืมพ่าและรีบเปลี่ยนเรื่อง

“โธพี่แก้ม หนูไม่ใช่ลืบเอ็ดลืบสองนะจะจะได้โทร. บ๊อบมาบ๊อบ คนเขาก็มีการมีงานทำเหมือนกัน” เด็กผมจุกยกคิ้วลืลตาให้

“ไม่ต้องมาพูดดีเลย เด็กอย่างเราจะมึงงานอะไรให้ทำกันฮิ เมื่อเย็นนี้เราหายไปไหน พี่จะเรียกใช้สักหน่อยก็หาไม่เจอ”

“เรียกใช้หรือว่าเรียกมาปรับทุกข์จ๊ะพี่แก้ม หนูรู้ทันหรอกหนา” กุมารทองแกล้งยั่ว

“รู้ก็ดีแล้ว มาช่วยพี่คิดหน่อยซิว่าจะทำยังไงดี พี่สบอกกว่าให้จับเลย จะได้รู้ว่าเขาเป็นคนทิ้งของขวัญที่พี่ให้หรือเปล่า” กรรรมภาลุกขึ้นไปนั่งข้างๆ กุมารทองตัวน้อยและโอบร่างเล็กเข้ามาหา

“แต่พี่ที่ไม่กล้าใช้ใหม่จะ พี่กลัวว่าพี่รูปหล่อจะใจร้าย แล้วพี่ก็จะรับไม่ได้”
 “รู้ดีกันนะเรา ตัวกะเบียดเตี้ยทำเป็นเก่ง” กรรมภาเกล้งขี้หัวกุมารทอง
 ผมงุก เด็กตัวน้อยหายแวบไปนั่งบนเตียงแทนเมื่อโดนเกล้ง

“อวยัยหัวหนูลิพี่ เดี่ยวหมดหล่อกันพอดี”
 “ไม่ให้ยัยหัว งั้นก็ลองเสนอความเห็นดีๆ หนอยลิ พี่คิดจนปวดหัวจะแ่
 อยู่แล้วนะ”

“เอาอย่างนี้สิพี่แก้ม ถ้าพี่ยังไม่กล้าก็อย่าเพิ่งทำ อันที่จริงพี่ต้องเชื่อใจพี่
 รูปหล่อสิ เพราะเขาเป็นแฟนพี่แก้มไม่ใช่หรือจ๊ะ” เด็กตัวน้อยเสนอ

“จริงด้วย ขอบใจมากนะโกลเด้น”

“แค่เนี่ยนะ โอ้ อุตส่าห์เรียกหนูมาทั้งทีแต่หนูยังไม่ได้ช่วยอะไรเลย”
 กุมารทองเกาหัวแกรกๆ แล้วก็หายแวบไปในทันที

“ใช่ จูจี้ต้องไม่เป็นคนอย่างนั้น เหมือนในหนังเกาหลีไง พระเอกกับ
 นางเอกผัดใจกัน สุดท้ายก็แฮปปี้เอนด์”

หญิงสาวพึมพำ สุดท้ายแล้วความหลงก็มีอำนาจเหนือกว่า คุณหนูไฮโซ
 ได้ข้อสรุปกับตัวเองจึงตัดสินใจเก็บเสื้อหนาวนั้นเข้าไปในลิ้นชัก เธอต้องเชื่อใจเขา
 เพราะรู้จักจนจีมานาน (ผ่านจอ) เธอไม่เชื่อหรือกว่าเขาจะเป็นคนเล้งน้ำใจ เป็น
 ไปไม่ได้ที่ผู้ชายแสนจะอบอุ่นและโรแมนติกอย่างจูจี้จะกลายเป็นคนใจคอคับ
 แคบและเห็นแก่ตัว...กรรมภาได้แต่คิดอย่างมีความหวัง